

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை

எழுதும் முறை

கலாநிதி, ஆ. சதாசிவம்

யாழ்ப்பாணம்
ஆளிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை

எழுதும் முறை

ஆக்கியோன் :

கலாநிதி, பண்டிதர் ஆ. சதாசிவம் M. A. (Cey.), D. Phil (Oxon)
தமிழ் விரிவுரையாளர்
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.

யாழ்ப்பாணம்
ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்.

1963

விலை ரூபா 1.

பாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க வெளியீடு 5.

மார்கழி 1963.

பதிப்புறைமை.

வனிதா அச்சகம்,
3ஆம் குறுக்குத் தெரு,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

மனிதவியல்புக்குந் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கும் அப்பாற பட்டனவற்றைப் பழைமையின் பெயராற் கட்டிக் காப்பது ஒரு புறமாகவும், அறிவியலுக்கு முழுப்பொருத்தமாக ஞானிகளாலோராய்ந்து கூறப்பட்ட தத்துவ ஞானங்களையும் ஓலச்கிய நெறிகளையும் புதுமையின் பெயரால் வெறுப்பது மறு புறமாகவும் நின்று தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தளர்வூட்டுமிக்காலத் திலே, ‘எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும்’ ‘எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்டினும்’ அப்பொருளின் மெய்ப்பொருள் கானும் ஆராய்ச்சித்திறன் பெருகி வளர்வது இன்றியமையாததாகும். இக்காரணத்தால், யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம், பண்டித பரீட்சையிற் சித்தி யெய்தியவர்கள் தகுதிப் பத்திரத்தைப் பெறுவதற்கு ஓர் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுத வேண்டுமென விதித்தது.

எழுதப்படுங் கட்டுரைகள் முழுமையாக அமைய வேண்டுமானால் மேறுட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் ஆராய்ச்சிச் சபைகளிலுங்கைக்கொள்ளப்படுவதுபோன்ற ஒர் ஒழுங்குமுறை அவசியமாகும். இதனால் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை பற்றிய விரிவுரை ஒன்றைப் பண்டித மாணவர் மத்தியிலே நிகழ்த்த வேண்டுமென்று இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தாழிழ் விரிவுரையாளரும் ஆங்கிலங்கு செந்தமிழ் ஆரிய மாகிய மும் மொழிகளிலுஞ் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவருமாகிய கலாநிதி, பண்டிதர் ஆ. சதாசிவம் அவர்களைச் சங்கங் கேட்டுக்கொண்டது. அவர்கள் அதற்கியைந்து 11-8-63 ஆம் தேதி வண்ணை வைத் தீசுவர வித்தியாலயத்தில் ஒரு சிறந்த விரிவுரையை நிகழ்த்தினார். அவ்விரிவுரையின் சிறப்பையும் இன்றியமையாமையையும் உணர்ந்த சங்கத்தினர் அதனை நூலாக வெளியிட விரும்பினர். அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே தாம்பெற்ற அனுபவங்களையும் தமிழ்

ஆங்கில நூல்களின் கருத்துக்களையுந் துணைக்கொண்டு கலா நிதி அவர்கள் ‘ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை’ என்னும் இவ்வரிய நூலை எழுதியதவினார். கைம்மாறு கருதாமல் அவர்கள் செய்த இவ்வுதவிக்குச்சங்கம் என்றங் கடப்பாடுடையது. இந்நாலுக்குச் சிறந்த முன்னுரையொன்றை எழுதியதவிய செனற்றர் திரு. சு. நடேசபிள்ளை B. A., B. L., F. R. E. S. அவர்களுக்கும் இந்நாலை நன்கு பதித்துத்தந்த வனிதா அச்ச கத்தாருக்குஞ் சங்கம் நன்றி கூறுகின்றது.

இந்நாற்றுணைக்கொண்டு ஆராய்ச்சியென்னும் ஆழந்த துறையிற் றுணிந்திறங்கித் தமிழென்னும் அளப்பருங்கடலி லுள்ள அரிய பொருணுட்பங்களை ஆராய்ச்சியாளர் கண் டெட்டுப்பார்களாக.

யாழ்ப்பாணம்
10-12-63

யா. ஆ. தி. பா. சங்கத்தினர்.

முன்னுரை

இந்நால் தமிழில் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மிகவும் பயன் தருவதாகும். தமிழில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் எழுதுபவர்கள் இக்காலத்திற் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான முறைகள் இந்நாலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலம் முதலிய மேற்றிசை மொழிகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல துறைகளில் வெளிவருகின்றன. அவற்றிற் கையாளப்படும் முறைகள் படிப்பவர்களுக்குத் தெளிவை உண்டாக்கத்தக்கன. அவற்றைத் தமிழுக் கியைந்தவாறு பொருத்தி அமைத்து இந்நால் விளக்குகின்றது. தமிழிலக்கண நூல்களில் தொல்லாசிரியர்கள் காட்டிய உத்திவகைகளும் இந்நாலில் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வுத்தி கள் எக்காலத்திலும் நூலாசிரியர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியன் என்பதையும் இந்நால் வலியுறுத்துகின்றது.

இந்நாலே இயற்றிய கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றுவதுடன், தமிழ் மொழியாராய்ச்சித்துறையில் மேம்பட்டு விளங்கும் பெற்றி வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் இங்கிலாந்தில் புகழ் பெற்ற ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்திற் பயின்று தமிழ்மொழியைப் பற்றி ஓர் அரிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதிக் கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றமை பலரும் அறிந்ததாகும். அமெரிக்காவில் சில பல்கலைக் கழகங்களின் சார்பில் நடை பெற்றுவரும் மொழியாராய்ச்சித் துறையிலும் இவர்கள் ஈடுபட்டுத் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வருகிறார்கள். ஆராய்ச்சித் துறையில் இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இவ்வாசிரியர் தமிழில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதும் முறையைப் பற்றி ஒரு நூல் இயற்ற முன்வந்தது பாராட்டுதற்குரியதாகும்.

அரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் நடத்தும் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோண்றுபவர்கள் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் எழுதவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர். முக்கியமாக அவர்களுக்கு இந்நால் பெரிதும் பயன்படுமென்று கருதி இச் சங்கத்தினர் இதனைவெளியிடுகின்றனர்.

இராமநாதனகம்
சன்னகம்.

15 - 12 - 1963

ச. நடேசபிள்ளை

நன்றியுரை

ஆராய்ச்சிக்கலை மேனட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களினாலும் உயர்தரவாராய்ச்சி மன்றங்களினாலும் மிகப்போற்றிவளர்க்கப் பட்டுவரும் ஒரு கலையாகும். ஆங்கிலம், செர்மன் முதலிய மொழிகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையெழுதும் முறைபற்றிய பல நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. இந்நூல்கள் ஆராய்ச்சிமாணவர்க்குப் பெரிதும்பயன்படுகின்றன. செந்தமிழ்மொழில் இதுவரை யும் ஒரு நூலாவது வெளிவராதது ஒரு பெருங்குறையாகும். இக்குறையைப்போக்க யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கத்தினர் முன்வந்தது மதிழ்ச்சிக்குரியது. ஈழத் திலே செந்தமிழையும் ஆரியத்தையும் போற்றிப் பாதுகாத்து வரும் இச்சங்கத்தினர் ஆராய்ச்சிக்கலையில் மாணவர்களை ஈடுபடுத்தித் தமிழ்மக்களின் கலைகளையும் பண்பாட்டையும் ஆராய்ச்சி செய்யத்துண்டுவது காலத்தின் ஒரு நல்ல அறிகுறியெனவே யான் கருதுகின்றேன்.

1943 ஆம் ஆண்டுப் பிரவேசபண்டித பார்ட்சையில் முதலாவதாகச் சித்தியெய்தியதற்காக இருபரிசில்களை அளித்துச் செந்தமிழில் ஆர்வத்தையும் விருப்பத்தையும் ஊட்டிய அச்சங்கத்தினர், இருபது வருடங்களின்பின் ‘ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையெழுதும் முறை’ பற்றி ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்துமாறும் அவ்விரிவுரையை நூல்வடிவில் அச்சிடத்தக்கதாய் விரிவாக எழுதித்தருமாறும் என்னைப்பணித்தனர். அப்பணியைத் தலை மேற்கொண்டு இந்நூலை எழுதியுதவினேன். நூலையெழுதுங்கால் உலகவாராய்ச்சியாளர் கைச்கொள்ளும் பொதுவான விதிகளையே தழுவியுள்ளேன். எனவே, இந்நூலைப் பயன்படுத்துவோர் எழுதும் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் உலகப்பொதுமுறையைத்தழுவி அமையும். அறிவிலும் அனுபவத்திலும் இளைஞரைகிய என்னை இப்பணியிலுக்கிய சங்கத்தினருக்கு எனது நன்றி உரியதாகுக. இந்நூலைப் பலர் பயன்படுத்திச் செந்தமிழையும் மரபையும் பாதுகாத்துவளர்க்க இறைவன் திருவருள் புரிவாராக.

பல்கலைக் கழகம்

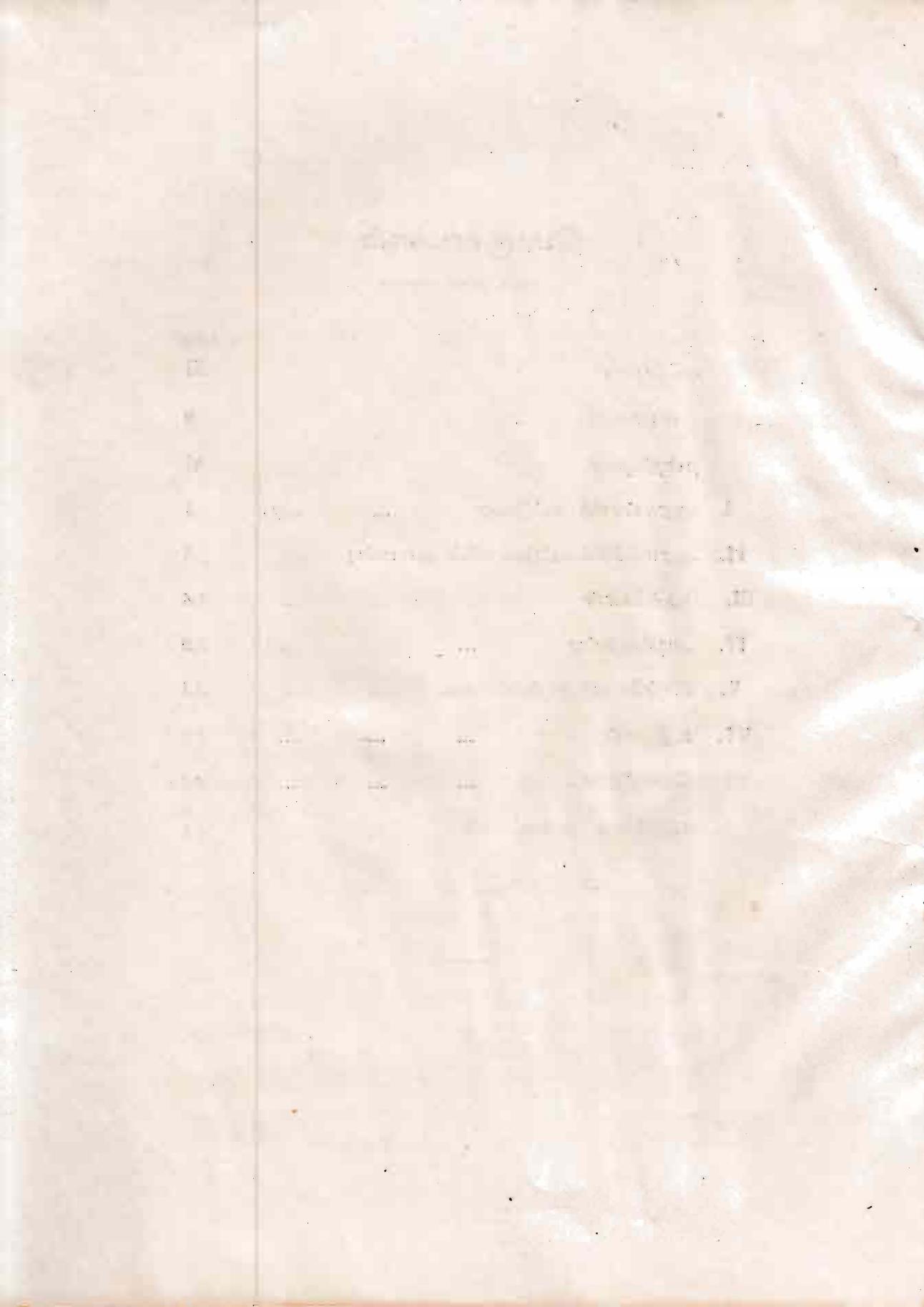
பேராதனை,

8-12-63

ஆ. சதாசிவம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பதிப்புரை	iii
முன்னுரை	v
நன்றியுரை	vi
I. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை	1
II. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பு	5
III. மேற்கோள்	14
IV. அடிக்குறிப்பு	23
V. மேற்கோள் நூற்பட்டியல்	31
VI. உத்திகள்	36
VII. மொழிநடை	42
மேற்கோள் நூற்பட்டியல்	47

| ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை என்பது ஆராய்ச்சி, கட்டுரை என்னும் இரு சொற்களாலாயது. ‘ஆராய்ச்சி’ என்னுஞ் சொல் ஆர் - நிறைதல், ஆய்ச்சி - தேடுதல் என்னும் பொருள் களைச் சுட்டி ‘நிறையத் தேடுதல்’ அல்லது ‘பல முறை தேடுதல்’ என்னும் விளக்கத்தைத் தந்து நிற்பது. ‘கட்டுரைத்தல்’ என்பது ‘பொருள்பொதிந்தனவற்றைக் கூறுதல்’ எனப் பொருள்படும். எனவே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை என்பது குறித்த பொருள் ஒன்றைப் பற்றித் தீர்விசாரணை செய்து கொண்ட முடிபைப் பொருள் பொதிந்த வசனங்களிற் கூறுதலாகும்.

ஏதாவது ஒரு பொருளைத் தெரிந்து அதனைப் பற்றிய விரிவான விளக்கங்களை கூறுதலே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். உண்மையான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையானது பொருளை வகைப்படுத்தி விளக்குமே தவிர அப்பொருளைப் பற்றிப் பிரசாரங்களையாது. ஆராய்ச்சிக்குரியதாக எப்பொருளைத் தெரிந்தெடுக்கவேண்டுமென்பது ஆராய்ச்சியாளரின் விருப்பத்தையும் அப்பொருளால் அவரும் பிறகும் பெறும் பயனையும் பொறுத்தது.

இன்று இலக்கியம், கலை, விஞ்ஞானம், தத்துவம் முதலிய பல்வேறு துறைகளில் ஆராய்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. மனித மூளையின் வளர்ச்சியைத் தூண்டும் ஒரு சாதனமாய் ஆராய்ச்சிக்கலை இன்று அமைந்து விட்டமையின் மேனுட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் ஆராய்ச்சிமன்றங்களிலும் ஆராய்ச்சி செய்யும் மாணவர்கள் ஆராய்ச்சி முறையைப் பற்றி முதலிற் தெரிந்து கொண்ட பின்னரே ஆராய்ச்சியை நடத்த முற்படுகின்றனர். எனவே, ஆராய்ச்சி முறை பற்றிய தத்துவங்களை அறியும் அறிவு ஆராய்ச்சியாளருக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதோன்றை மேனுட்டவராற் கருதப்படுகின்றது.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அமையும் முறை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையானது எவ்வாறு அமையவேண்டுமெனக் கூறுவதிலும், அஃது எவ்வாறு அமையக் கூடாது எனக்கூறுவது இலகுவாகும். ஏதாவது ஒரு நூலையோ கட்டுரையோ வேறு மொழிநடையிலே மாற்றி எழுதுவது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. பல நூல்களிற் தெரிந்தெடுத்த மேற்கோள்களை நிறையப் பெய்து அவற்றைத் தொடுத்துக் கட்டுவதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. ஒரு புலவனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பல நூன்மேற்கோள்களுடன் எழுதுவதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. விவாதத்துக்குரியதாய் அயை வதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையன்று. மற்று, அஃது ஆராய்ச்சியாளரின் சொந்தப் படைப்பாய் அமையும். தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்குவதற்கு இன்றியமையாதன எனக் கண்ட கருத்துக்களைப் பல நூல்களிலிருந்து திரட்டித் தம் நுண்மதி கொண்டு ஆராய்ந்து அக்கருத்துக்களைத் தமதாக்கி ஆராய்ச்சியாளர் புதிதாகப் படைக்கும் படைப்பே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகும். ஆராய்ச்சியாளர் தாம் படித்த ஒரு நூலிலிருந்து ஒரு கருத்தை மேற்கொள்வர். மற்றொரு நூலிலிருந்து ஒரு மேற்கோளைப் பெறுவர். இங்ஙனந் தாஞ் சேகரித்த கருத்துக்களைத் தங் கட்டுரையின் ஒருமைப் பாட்டிற்கு ஏற்ற வகையிற் புதியதொன்றைப் படைப்பார். கட்டுரையின் ஒருமைப்பாடாவது முதலிலிருந்து இறுதிவரை ஒரேபொருளின் விளக்கமாய் அமைந்து முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிராமையாகும். ஆராய்ச்சிப்பொருளின் விளக்கந்தரும் நூல்களையுங் கட்டுரைகளையும் வாசித்தல், குறிப்பெடுத்தல், மேற்கோளைத் தயாரித்தல், மாதிரிக் கட்டுரை வரைதல், மேற்கோள் களையுங் குறியீடுகளையும் பரிசீலனை செய்தல், கட்டுரையை இறுதியில் எழுதுதல் ஆகிய பல நிலைகளைப் படிமுறைக் கிரமத்திற் பெற்று ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை யுருவாகும். ஒரே முறையில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையை எழுதிமுடிக்கலாம் என என்னுவது தவறு.

ஆராய்ச்சிப் பொருளைத் தெரிதல்

முதன்முதலில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுத முற்படுவோர் பொருளைத் தெரிந்து கொள்வதில் மிக இடர்ஸ்படுவர்.

அவர் தெரியுங் கட்டுரைப் பொருண் மிக விரிந்ததாய் இருக்கும். ஏனெனில், தாம் ஆராய்ச்சி செய்ப்புகும் விடயத்தைப் பற்றி அதிகம் அறிந்து கொள்ளுமுன் பொருள் தெரிந்தெடுக்கப் படுதலின் அப்பொருளைப் பற்றி அதிகம் எழுதமுடியாது என்ற மனப்பான்மை ஆரம்பத்தில் நிலவுவது வழக்கமே. பொருளை ஆராய்ச்சி செய்யும்போதே அதன் கருத்தாழமும் பரப்பெல்லையும் இனிது புலப்படும். எனவேதான், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதி முடிக்கவேண்டிய கால எல்லைக்குள் அதனை எழுதி முடிக்கமுடியாது பலர் இடர்ப்படுவர். உதாரணமாக, ‘சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாடு’, ‘ஸமத்துத் தமிழரைநடை வளர்ச்சி’, ‘தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு’ முதலிய பொருள்களைத் தெரிந்தெடுத்தால் அவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துமுடிக்கப் பல வருடங்கள் செல்லும்; அன்றியும் அவை பல நூற்றெருகுதிகளாய் வெளியிடப்பட வேண்டும். இக்காரணங்களால் ஆராய்ச்சிப் பொருளைத் தெரிவுசெய்யும்போது குறைந்த பரப்படையதாயும் பூரண ஆராய்ச்சி செய்துமுடிக்கக் கூடியதாயும் உள்ள பொருளைத் தெரிதல் வேண்டும். உதாரணமாக, ‘சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாடு’ என்னும் பொருளை விடுத்து அக்காலத்தெழுந்த ஏதாவது ஒரு நூலை அடிப்படையாகக்கொண்ட பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ‘புறநானாற்றுக் காலத் தமிழர் பண்பாடு’ என்ற பொருள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்குப் போதுமானது. அது போன்றே ‘ஸமத்துத் தமிழரைநடை வளர்ச்சி’ என்னும் பொருளை விடுத்து ‘ஜோராப்பியராட்சிக் காலத்து ஸமத்தமிழரைநடை வளர்ச்சி’ என்ற பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இங்ஙனமே ‘தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு’ என்ற பொருளை விடுத்துச் ‘சங்ககாலத் தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு’ என்ற பொருளைத் தெரிவு செய்யலாம். விரிந்த பொருளின் சுருங்கிய விளக்கந்தருவது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பண்பன்று; சுருங்கிய பொருளைப் பற்றிய விரிவான விளக்கந் தருதலே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பண்பாகும்.

கட்டுரையாளர் தாம் மனங்கொண்ட பொருளையே ஆராய்ச்சிப் பொருளாகத் தெரிவுசெய்தல் வேண்டும். அல்லாவிடின் அவர்தம் நுண்மதி ஆராய்ச்சிப் பொருளீனுள்

நுழைய நாட்டங்கொள்ளாது; கட்டுரையாளரின் தனிப்பட்ட ஆற்றலும் அத்தகைய கட்டுரைகளில் மிகச் சிறிதே புலப் படும். பிறரொருவர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதிய பொருளிற் கட்டுரையாளரின் மனம் விஷைந்தாலும் அப்பொருள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். அன்றியும் அப்பொருள் பற்றிய விரிவான நால் வெளிவந்திருந்தாலும் அந்நாலின் சுருக்கத்தை எழுதுவது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாய் அமையாது. ஆனால், அந்நாலில் விளக்கப்படாத பிறிதொரு பண்பைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யலாம். அதற்குத் தக, கட்டுரைப் பொருள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.

ஆராய்ச்சியாளர் திரட்டித் தருங் கருத்துக்கள் பல நால் களிற் கூறப்பட்டனவாயும் பல வருடங்களாக வாசகர்க்குத் தெரிந்தனவாயும் இருந்தபோதும் ஆராய்ச்சியாளரின் அறி வுக் கூர்மையினால் அக்கருத்துக்கள் ஒரு புதுவடிவம் பெறும். எவ்வெந்நாலிலிருந்து பெற்ற எவ்வெக்கருத்துக்களைத் தம் பொருளை விளக்க ஒரு முகமாக்க வேண்டுமென்பதை ஆராய்ச்சியாளர் தெரிந்து கொள்வார். அங்ஙனம் ஒருமுகமாக்கும் போது ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவிற்கும் அனுபவத்திற்கும் நுண்மதிக்கும் கற்பனைக்குந் தகக் கட்டுரை ஒரு புதுவடிவம் பெறும். எனவே இவ்வாராய்ச்சிப் பொருள்களைப் பற்றிய முழு விளக்கத்தையும் பெற விரும்புவோர் இக்கட்டுரையை மாத்திரம் படித்தால் அதுவே போதுமானது; வேறு கட்டுரை களையோ நால்களையோ படிக்கவேண்டிய தேவை பெரும்பாலும் வாசகர்க்கு ஏற்படுவதில்லை.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதுவோர் தாம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருளைப் பற்றி அனுபவமுடைய ஆசிரியரோடு கலந்தாலோசிப்பது நன்று. அல்லாவிடின் ஆராய்ச்சி செய்து வருங்காற் பன்முறை ஆராய்ச்சிப் பொருளினது தலைப்பை மாற்றி அமைத்தல் நேரிடும். கட்டுரையாளர் தாம் விரும்பும் பொருளையே தெரிவு செய்ய வேண்டுமொகையால் ஆசிரியர் அப்பொருளைச் செப்பமான முறையில் அமைத்துக்கொள்வது பற்றிப் புத்தி புகட்டுவார்.

II ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பு

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் புறத்தோற்றுத்தை மூன்றாகப் பிரித்து அவற்றின் பொருளை ஆராயலாம். அவையாவன : புகுமுகம், கட்டுரை, குறிப்புக்கள் என்பன.

1. புகுமுகம்

(அ) பெயர் :

ஆராய்ச்சிப் பொருளின் பெயர்
கட்டுரையாசிரியரின் பெயர்
தேர்வின் பெயர் (ஏதாவது தேர்வுக்கென எழுதி
தேதி: மாதமும் ஆண்டும் னல்)

(ஆ) முகவுரை:

பொருளின் மீது கட்டுரையாசிரியருக்குள்ள
நன்றி நவீலல் [ஈடுபாடு

(இ) பொருளாடகம்:

கட்டுரையின் உட்பிரிவுகளின் பெயரும் பக்கங்
பிற்சேர்க்கை [கரும்
மேற்கோள் நூற்பட்டியல்
பொருளகராதி

2. கட்டுரை

- (அ) முன்னுரை : கட்டுரைப் பெயர் விளக்கம்
(ஆ) உயிர்நாடி : கட்டுரையின் முக்கிய பகுதி
(இ) முடிவுரை . ஆராய்ச்சி முடிபுகள்

3. குறிப்புக்கள்

- (அ) பிற்சேர்க்கை: (இஃது இல்லாமலும் அமையும்)
(ஆ) மேற்கோள் நூற்பட்டியல்
(இ) பொருளகராதி

பக்கங்களைக் குறிப்பிடும் வகை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பைப் பற்றி ஆராயுமுன் கட்டுரையின் பக்கவெண்கள் எவ்வாறு குறிப்பிடப்படவேண் டும் என்பதைப் பற்றி யறிதல் அவசியமாகும். புகுமுகம், கட்டுரை, குறிப்புக்கள் ஆகிய முப்பகுதிகளுட் புகுமுகம் ஒரு வகையான எண்குறியீட்டையும் ஏனைய இருபகுதிகள் மற் றெரு வகையான எண்குறியீட்டையுங் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பெயர் பெரிய எழுத்தில் எழுதப்படும் பக்கம் முதற்பக்கமாகும். இப்பெயர், முகவுரை, பொருளாட்க்கம் ஆகிய புகுமுகப் பகுதிகள் i, ii, iii, iv, v, vi, vii, viii ... என்ற எண் வரிசையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வெண்வரிசை இரண்டாம் பகுதியாகிய கட்டுரையின் முன்பக்கம் வரையுஞ் சென்று முடிவுறும். கட்டுரையின் முதலாவது அத்தியாயத்தின் முதற் பக்கத்திலிருந்து பிற்சேர்க்கை, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், பொருளகராதி எண்பன உட்பட இறுதிவரை 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 ... 226 என மற்றேர் எண்வரிசையைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆறு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட ஓர் ஆராய்ச்சி நூலின் ஆறும் அத்தியாயத்தின் இறுதிப் பக்கம் 203 ஆனால் அடுத்ததாகிய பிற்சேர்க்கையின் முதற்பக்கம் 204 இல் இருந்து தொடரும். பொருளகராதியின் இறுதிப் பக்கம் 226 என முடிவுறும்.

உடல்

இம்முறையைத் தவிர வேறு முறைகளைக் கையாளக் கூடாது. புகுமுகத்திற்குப் பக்கங்களைக் குறிக்கும்போது i, ii, iii, iv, v, vi, vii, viii ... என்ற வரிசையைக் கைக்கொள்ளாது தமிழ் மரபுப்படி க, ஏ, கூ, சு, கூ, எ, அ ... என்ற வரிசையைக் கைக்கொள்ளுவதும் வரவேற்கத்தக்கது.

கட்டுரையாசிரியர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில், ஓவ்வொரு துறையினதும் அத்தியாயத்திலைதும் முதற் பக்கத்துக்குரிய எண்களைக் கடுதாசியிற் குறித்தலோ அச்சடித்தலோ யாண்டும் இல்லை என்பது. உதாரணமாக, முதலாவதாகிய பெயர்ப்பக்கம் i எனக் குறிக்கப்படுவதில்லை; அப்பக்கத்தின் மறுபக்கம் ii எனக் குறிக்கப்படும். இது

போன்றே முகவரை, பொருளாடக்கம், கட்டுரையின் ஒவ்வோர் அத்தியாயம், பி ற் சே ர் க் கை, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், பொருளகராதி என்பனவற்றின் முதற்பக்கங்கள் தமக்கென ஒவ்வோர் எண்ணைக் கொண்டுள்ளனவேனும் அவை வெளிப் படையிற் குறிக்கப்படா.

இனி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைப்பைப் பற்றி விரித்து விளக்குவாம்.

1. புகுமுகம்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைப் பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் ‘புகுமுகம்’ என்ற தலைப்பினுள் அடங்கும். பெயர், முகவரை, பொருளாடக்கம் ஆகிய மூன்றுங் கட்டுரையின் முன்னின்று கட்டுரையைப் பற்றி அறிய உதவுவன்.

(அ) பெயர்:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் முதலாவது பக்கத்திற் கட்டுரையின் பெயரும் அப்பெயரின்கீழ்க் கட்டுரையாசிரியரின் பெயரும் அமையும். தேர்வுகளுக்கென எழுதப்படுங் கட்டுரையோ நாலோ தேர்வின் பெயரையும் ஒப்படைக்கப்படுந் தேதியையும் முதற்பக்கத்தின் அடிப்பாகத்திற் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏனையவற்றிற்கு இக்கட்டுப்பாடு இல்லை.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பெயரைக் குறிப்பிடும்போது மிக அவதானமாயிருத்தல் வேண்டும். பெயர் சிறியதாயுங் கருத்தைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தக் கூடியதாயும் இருக்க வேண்டும். ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட விடயத்திற்கு அப்பாற் பட்ட பொருளைக் கட்டுரையின் பெயர் சுட்டுவது தவறு. பல கட்டுரையாசிரியர்கள் இடுங் கட்டுரைப்பெயர் வாசகர்களை மயக்கவணர்வினுள்ளே நிறுத்திவிடுகின்றது. இக்குறை தவிர்க் கப்படவேண்டியது. கட்டுரையினுட் கூறப்பட்ட பொருளையன்றி வேரென்றையுங் கட்டுரைப் பெயர் சுட்டலாகாது.

பெரும்பாலும் மூன்று அல்லது நான்கு சொற்களைக் கொண்டதாய்க் கட்டுரைப் பெயர் அமைய வேண்டும்; ஐந்து அல்லது ஆறு சொற்களைக் கொண்டுஞ் சிற்சில வேளைகளில் அமையலாம்.

(ஆ) முகவரை :

கட்டுரையாசிரியர் ஆராய்ச்சி செய்வதற்காகத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட பொருளைப் பற்றி முகவுரையின் முற்பகுதி கூறுவது நன்று. ஏன் இப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டா ரென்றும், இப்பொருளில் எவ்வித ஈடுபாடு ஏற்பட்டதென்றும், பொருளின் எவ் வெவ் வியல்புகளை ஆராய முற்பட்டிருக்கிறென்றங் கட்டுரையாசிரியர் சுருக்கமாகக் கூறுமிடம் முகவுரையாகும். இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஆதாரமாயிருந்தவை எவை என்பதையும் முகவுரையிற் குறிப்பிடலாம்.

எந்த ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையை எழுதும்போதுங் கற்றுணர்ந்தாரின் உதவி இன்றியமையாது வேண்டப்படும். யார் யாரிடமிருந்து எவ்வெவ்விதமான உதவிகளைக் கட்டுரையாசிரியர் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதை வெளிப்படையாக முகவுரையிற் கூறுமுகத்தாற் றம் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கிறார். தமக்கு உதவி செய்த பெரியோரின் பெயரை மறைத்து வைப்பதற்ற றம்மைப் பற்றிப் பிறர் நல்ல அபிப்பிராயங்கொள்வரெனக் கட்டுரையாசிரியர் கணவிலும் நினைத்தல் கூடாது. இங்ஙனம் நன்றியறிதலைத் தெரிவிப்பதற்ற கட்டுரையாசிரியரின் புகழ் நிலைத்து நிற்பதோடு அவர் நேர்மையைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் மெச்சுதலும் உண்டாம். எனவே, உண்மையிற் ரூம் யார்யாருக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளாரென்பதைக் கட்டுரையாசிரியர் முகவுரையிற் கூறவே வேண்டும்.

(இ) பொருளாடக்கம் :

முகவுரையை யடுத்துப் பொருளாடக்கங் கூறப்படும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் தனிப்பட்ட அத்தியாயங்களும், கட்டுரையின் பின்னே தொடர்வனவாகிய பிற்சேர்க்கை, மேற்கோள் நூற்பட்டியல், பொருளாகராதி என்பனவும் பொருளாடக்கத்தினுள் அமையும்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை சிறியதாயிருப்பின் அதன் உட்பிரிவுகளாகிய அத்தியாயங்களின் பெயரை மாத்திரம் கூறுவது அமையும். பெரிய ஆராய்ச்சி நூல்களாயின் ஓவ்வொர் அத்தியாயமுங் கொண்டுள்ள உட்பிரிவுகளின் பெயரும் பொருளாடக்கத்தினுட் கூறப்பட வேண்டும். இவ்வுட்பிரிவுகள் உண்ண

மையில் நூலின் அத்தியாயங்களுட் பிரித்துக் கூறப்பட்டிருக்க வேண்டும். நூலினுட்பிரித்துக் கூறப்படாத உட்பிரிவுகளைப் பற்றிப் பொருளாடக்கத்தினுட் கூறுவது தவறு.

இங்குனம் பொருளாடக்கத்தினுள் அத்தியாயங்களினதும் உட்பிரிவுகளினதும் பெயரையும் பக்கங்களையுங் கூறுவதன் நோக்கம் யாதெனில், கட்டுரையாசிரியர் எவ்வெப்பொருளை ஆராய்ந்திருக்கிறாரென வாசகர் சில நிமிட நேரத்தில் அறிந்து கொள்ள உதவுவதாகும். அன்றியும் பொருளை நிரல்படக் கூறும் ஆற்றல் கட்டுரையாசிரியருக்குண்டு என்பதைப் பொருளாடக்கப் பிரிவுகளின் வைப்புமுறையிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். கட்டுரையின் எவ்வெவ் அமிசங்கள் விரித்துக் கூறப் பட்டன என்பதையும் எவ்வெவ் அமிசங்கள் சுருக்கிக் கூறப் பட்டன வென்பதையும் பொருளாடக்கப் பிரிவுகளும் பக்கங்களும் ஒரளவு காட்டும்.

அத்தியாயங்களின் பெயரைப் பெரிய எழுத்திலும் உட்பிரிவுகளின் பெயரைச் சிறிய எழுத்திலும் எழுதி வேறுபாட்டைக் காட்டவேண்டும். அதனுடன் கடுதாசியின் ஈரோரங்களிலும் வெளிவிட்டு மத்தியிலேயே சிறிய எழுத்தில் உட்பிரிவுகளின் பெயர் எழுதப்படுதல் வேண்டும்.

2 கட்டுரை

பெரும்பாலான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் முதற்பகுதி கட்டுரைப்பெயரின் விளக்கமாயும் நடுப்பகுதி கட்டுரையின் உயிர்நாட்யாயும் கடைப்பகுதி முடிவுரையாயும் அமையும்.

(அ) முன்னுரை : கட்டுரையின் முதற்பகுதி யாய் அமைவது.

கட்டுரையின் முதற்பகுதி அல்லது முதலாம் அத்தியாயம் எவ்வெவற்றைக் கூறவேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் பலரால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன :

(1) ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட பொருளைப் பற்றிய தெளி வான் -விளக்கம்:

- (2) ஆராய்ச்சிக்கு அப்பொருளைத் தெரிவு செய்ததன் நோக்கம்.
- (3) ஆராய்ச்சிப் பொருளின் முக்கியத்துவம்: அதன் எவ்வெவ் அமிசங்கள் ஆராயப்பட்டன வென்பதும் அவற்றின் சொற்பொருள் விளக்கமும் வரையப்பட வேண்டும். இயன்றவளவு சொற்களின் வரைவிலக் கணங்காட்டுவது உத்தமம்.
- (4) கட்டுரையின் பிறபகுதியில் விளக்கவிருக்கும் பொருளைப்பற்றிய பொது நோக்கம்.
- (5) ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பொருளைப் பற்றி அக்காலம்வரையுஞ் செய்யப்பட்ட வாராய்ச்சிகள், ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சியாளராலுந் தெரிவிக்கப் பட்ட முக்கிய கருத்துக்கள், அவர்களாராய்ச்சியிற் கட்டுரையாளர் கண்ட தவறுகள் என்பன கூறப்படவேண்டும். அவற்றுடன் தாம் இவ்வாராய்ச்சியை நடத்துவதற்குக் காரணம் முன்னையவாராய்ச்சிகளிற் கண்ட குறைபாடுகளை நிவிர்த்தி செய்தலே யென்பதையுங் கட்டுரையாளர் தெரிவிக்க வேண்டும்.
- (6) ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையான மூலாதாரங்கள், ஆராய்ச்சி செய்த முறைகள், முடிபுகளை வகுக்குக் காட்டல் என்பனபற்றிய கருத்துக்களைக் கட்டுரையாசிரியர் கூறவேண்டும்.

சிறியவாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் இவ்வமிசங்கள் சருக்கிக் கூறப்படலாம்; சில தவிர்க்கப்படலாம்; முக்கிய அமிசங்கள் விளக்கப்படுவது அவசியம்.

(ஆ) உயிர்நாடி :

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் முதலாம் அத்தியாயத்தைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதிகளே கட்டுரையின் உயிர்நாடியாகும். ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவையும் நுண்மதியையுங் காட்டுவன் கட்டுரையின் உட்பகுதியில் வரும் அத்தியாயங்களே.

உலகறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆராய்ச்சியாளர் ஆற்றிய தொண்டினை இப்பகுதிகளிலேயோனலாம். கட்டுரையின் ஏனைய பகுதிகளிற் கூறப்படுவனவெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளரின் புதுக்கருத்துக் களைக் கூறும் மத்திய கட்டுரைக்குக் கீழ்ப்பட்டனவே. எனவே இப்பகுதி தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் எழுதப்படவேண்டியது. எவ்வாறு எழுதவேண்டுமென்பதைப் பற்றிக் கூறுவது முடியாத காரியமாகும். ஏனெனில், தத்துவம், கணிதம், வரலாறு, புவியியல், இலக்கியம், கலை முதலிய பல்வேறு துறைகளில் எழுதப்படும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெவ்வேறு வகையில் எழுதப்படவேண்டியவை.

(இ) முடிபுரை:

கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியில் அல்லது இறுதியத்தியாயத்தில் ஆராய்ச்சி முடிபுகள் விளக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் ஆராய்ச்சியாளர் தம்மால் விடைகூறமுடியாத பகுதிகள் இவையென்பதையும் இனிமேல் ஆராய்ச்சிசெய்வோர் விரித்து விளக்கவேண்டிய பகுதிகள் இவையென்பதையுங் கூற வேண்டும். இப்பகுதியைப் படிப்போர் இதனேடு தொடர்புபட்ட விடயங்களில் ஆராய்ச்சி செய்ய இஃது ஏதுவாயிருக்கும்.

3. குறிப்புக்கள்

ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சிநாலுக்கும் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்படவேண்டும். அத்துடன் பிற் சேர்க்கை அல்லது பிற்சேர்க்கைகளும் பொருள்கராதியுஞ் சேர்க்கப்படலாம். சிறிய கட்டுரைகள் இவையின்றியும் அமையும்.

(அ) பிற்சேர்க்கை:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து மேற்கோள் நூற்பட்டியலை அமைக்கும் வழக்கஞ் சிற்சில நாடுகளில் உண்டே நும் பெரும்பாலான ஆராய்ச்சி நிலையங்களின் விதிகளின்படி பிற்சேர்க்கையே மேற்கோள்நூற்பட்டியலின் முன்பதாய் அமையவேண்டும்.

பிற்சேர்க்கையிற் பின்வரும் விடயங்கள் பொருத்தமாய் அமையும்:

- (1) ஆராய்ச்சியின் மூலங்கள் : கல்வெட்டுக்களின் மொழி நடையைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையாயிருந்தால், கல்வெட்டுக்கள் பிற்சேர்க்கையில் முறையாக எழுதப்படல் வேண்டும். அப்படி எழுதினாற்றுன் ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்ட சொற்கள் கல்வெட்டுக்களில் உள்ளன என்பதை வாசகர்கள் அறியமுடியும்.
- (2) மிக நீண்ட மேற்கோள்கள் : ஒருபக்கம் அல்லது அதற்குமேற்பட்ட அளவுடைய மேற்கோளைக் கட்டுரையினுள் எழுதலாகாது. அது பிற்சேர்க்கையிலேயே இடம் பெறவேண்டும்.
- (3) அரசியற் சட்டவிதிகள் : அரசியற் சட்டங்களையாதாரமாக வைத்து எழுதப்படும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் பிற்சேர்க்கையிற் சட்டவிதிகள், அறிக்கைகள் ஆதியன் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.
- (4) விளக்கப்படங்கள் : வரலாறு, புவியியல் முதலிய துறைகளில் எழுதப்படும் கட்டுரைகளின் பிற்சேர்க்கையில் விளக்கப்படங்கள் சேர்க்கப்படலாம்.

மேலே குறிப்பிட்டவற்றிலிருந்து பிற்சேர்க்கை இருமுக்கிய தேவைகளினிமித்தம் அமைவது என்பது பெறப்படும்.

- (1) கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டவற்றின் மூலங்கள் சரியானவை என்பதை அறியவுதவுது பிற்சேர்க்கை.
- (2) கட்டுரைக்குள் இடம் பெற முடியாதன இடம் பெறுவதற்குரிய இடம் பிற்சேர்க்கை.

(ஆ) மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

சிறிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளில் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று கட்டுரையின் இறுதியில் அமையவேண்டும். பெரிய ஆராய்ச்சிநூல்களின் மேற்கோள் நூற்பட்டியலை இருவகைகளில் எழுதும் வழக்கம் உண்டு.

- (1) நூலின் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்தின் பின்னும் மேற் கோள் நூற்பட்டியல் அமைதல்: ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திலும் மேற்கோளாகக் கூறப்பட்ட நூல்களின் பெயரும், அவற்றே தொடர்புடைய நூல்களின் பெயருஞ் சேர்ந்த பட்டியல் அத்தியாயத்தின் இறுதியிற் சேர்க்கப்படும். எட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்ட ஆராய்ச்சிநூலாயின் எட்டு மேற்கோள் நூற்பட்டியல் கொண்டு விளங்கும்.
- (2) நூலின் இறுதியில் மேற்கோள் நூற்பட்டியலைச் சேர்த்தல்.

நூலின் இறுதியிற் பொருந்துவதாகிய இரண்டாவது முறையே பெரும்பாலும் வழக்கிலிருந்துவருகிறது:

(இ) பொருளகராதி

சிறிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளுக்குப் பொருளகராதி வேண்டியதில்லை. முக்கியமாக நூல்வடிவுபெறும் விரிவான பெரிய நூல்களுக்கே பொருளகராதி சேர்க்கப்படவேண்டும். பொருளகராதி அகரவரிசையில் எழுதப்படும்.

III மேற்கோள்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலே பிறநூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்தானாலும் சாதாரணமாகக் காணப்படுவதொன்றாகும். அங்ஙனம் மேற்கோள்களை எடுத்தானாலும் தன் நோக்கம் பின்வருமாறு:

- (1) கருத்தைப் புலப்படுத்தல்.
- (2) எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுஞ் சிறந்த நூலாசிரியரின் கூற்றை மேற்கோள்காட்டுவதன் மூலந் தங்கொள்கையை வியிருத்தல்.
- (3) தாம் கொண்டுள்ள கருத்தையுடையோரது அல்லது மறுதலைக் கருத்தையுடையோரது நாலிலிருந்து ஆதாரங்காட்டுவதன்மூலம் விவாதத்தை ஏற்படுத்திக் கருத்தை நுணுகி ஆராய்தல்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் அடிக்கடி மேற்கோள்களை எடுத்தானாலும் பிறநூற்கருத்துக்களின் தொகுப்பே இக்கட்டுரையென வாசகர்கள் குறைக்குவகையில் மேற்கோள்களின் அளவுந் தொகையும் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்குப் பொருத்தமான கருத்துக்களை வகைப்படுத்திக் கூறும் ஒரு பிண்டமாக அமைத்தோடு, கட்டுரையாசிரியரின் நுண்மதியாற்றவினாற் புதிய முறையில் விமரிசனங்க் செய்யப்பட்ட பொருளாராய்ச்சியாயும் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையமைய வேண்டும். எனவே, மிகத் தேவையான இடங்களிலேயே மேற்கோள்கள் எடுத்தாளப்பட வேண்டும். அரசியற் சட்ட அறிக்கைகள், ஒரு நூலாசிரியரின் நூல்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் மாத்திரம் மேற்கோள்கள் பலவழையலாம்.

பிறநாலிலிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொள்ள விரும் புங் கட்டுரையாசிரியர் அப்பகுதியைத் தஞ் சொந்தமொழி நடையிற் பொழிப்புரையாக எழுதுவது நல்லதா, அன்றி நேர் மேற்கோளாக எடுத்தானுவது நல்லதா என்பதை முதலில் ஆலோசிக்க வேண்டும். நீண்டபகுதியாயின் அதனைச் சுருக்கிப் பொழிப்புரையாக எழுதுவதே உத்தமம். அங்குநந் தம் சொந்தநடையிற் பொழிப்புரையாக எழுதும் இடத்திலும் அடிக்குறிப்புத்தொடர்பெண் இட்டு, அவ்வாசிரியரின் நால் விவரணம் முதலியனவற்றை அடிக்குறிப்பிற் சுட்ட வேண்டும். மேற்கோளை எடுத்தானும்போது சுட்டுமாறே இதுவும் அமையவேண்டும். உதாரணம்:

கோசர் என்பார் துனுநாட்டிற்கு உரியவர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த தலைமையான ஊர் செல்லூர். இப்போது தமிழ்நாட்டு நகரங்களுள் ஒன்றன் பெயரான கோயம்புத்தூர் என்பது கோயன்புத்தூர் என்பதன் திரிபாகும். கோயன் என்ற தலைவனது புத்தூர் என்பது இதன் பொருள். கோயன் என்ற இலக்கணமுடைய சொல்லின் திரிபே கோசன் என்பது. கோசர் என்பதற்கு இந்நேரிய பொருளைக் கொள்ளாது சுவசம் எனப்பொருள்படும் ‘கோசம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லின் திரிபு எனக்கொள்வாரும் உளர்.¹

கட்டுரையாசிரியர் தாம் பிற நால்களிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் மேற்கோள் ஒவ்வொன்றற்கும் பிறநால்களின் பகுதிகளைச் சுருக்கிப் பொழிப்பாகக் கூறும் இடம் ஒவ்வொன்றற்கும் அடிக்குறிப்புத்தொடர்பெண் இட்டு, நாலின் விவரணத்தை அடிக்குறிப்பிற் சுட்ட வேண்டும். அல்லாவிடின் கட்டுரையாசிரியர் நேர்மையற்றவரெனக் கருதப்படுவதுடன் மேற்கோள் நாலாசிரியருக்குத் தாம் நன்றியறிதலைக் காட்டத் தவறியவரெனவும் கருதப்படுவார். அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் தரிப்புக்குறியீட்டையடுத்து வரவேண்டுமே தவிர வசனத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் வருவது தகாது. மேற்கோள்கள் பூரண விபரங்களின்றி அமைந்திருப்பின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை குறைபாடுடையதென மதிக்கப்படும்:

¹ மொ. அ. துரை அரங்கஶாமி, சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள் [சென்னை, பாரி நிலையம் 1960], பக். 279.

மேற்கோள்களின் அளவு :

ஏதாவது ஒரு நூலிலிருந்தோ, சஞ்சிகையிலிருந்தோ, அன்றி ஓரறிக்கையிலிருந்தோ, ஒரு பகுதியை மேற்கோளெனக் காட்டும்போது அஃது எவ்வளவு சிறியதாயிருக்க முடியுமோ அவ்வளவு நல்லது. பெரும்பாலுங் கட்டுரைத்தாளின் அரைப் பக்கத்திற்கு மேற்படாவண்ணம் மேற்கோள் அமைவது நன்று. மிக இன்றியமையாத மேற்கோளெனக்காணுமிடத்து மாத் திராம் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் ஓரிரு இடங்களில் ஒரு பக்கம் வரையும் எழுதலாம். எக்காரணங்கொண்டும் மேற்கோள் ஒரு பக்கத்தின் எல்லையைத் தாண்டுவது கூடாது. நீண்ட மேற்கோள், தாளினிடப்பக்கத்தில் அகலமான வெளிவிட்டு எழுதப்படுமாகையால் அஃது ஒருபக்கம் முழுவ தும் பரவாதிருந்தால் மிகவழகாகக் காட்சிதரும். மேற்கோள் ஒருபக்கத்திற்கு மேற்படுமாயின் வாசகர் தங் கட்டுரையாளின் வசனத்தையோ மேற்கோளையோ வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களைப்பதை உணரார்; பெரும்பாலும் மயக்க வணர்வினுட்படுவர். அன்றியும், நீண்ட மேற்கோளில் அமைந்திருக்குஞ் சில பகுதிகள் கட்டுரையாளர் புலப்படுத்தவிரும்புங் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த உதவாதும் போய்விடும். எனவே நீண்ட மேற்கோள்களை எடுத்தானுவது கருதியபயனைத் தராது விடுத்தற்கும் ஏதுவாகும். கட்டுரையின் போக்கையொட்டியே எந்த இடத்திற்கு நீண்ட மேற்கோள் அத்தியாவசியம் வேண்டற்பாலதென்பதை உணரமுடியும். ஆராய்ச்சியாளர் நீண்ட மேற்கோளை எடுத்தானுவதவசியம் எனக் காணும் போது பெரும்பாலும் அதனைப் பிற்சேர்க்கையிற் சேர்த்து விட்டு வாசகரின் கருத்தை அவ்விடத்திற்கு ஈர்ப்பர். கட்டுரையின் குறிப்பிட்ட பகுதியில் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் இட்டு, அடிக்குறிப்பில் ‘பிற்சேர்க்கை ॥iii॥ ஐப் பார்க்குக’ எனக் குறிப்பதன் மூலம் வாசகரின் கருத்துப் பிற்சேர்க்கைக்கு ஈர்க்கப்படும்.

நேர்மேற்கோள்கள் :

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையிற் பின்வரும் மூலங்களிலிருந்து மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்தும்போது அவை எவ்வித மாற்றமும் பெறுத நேர்மேற்கோள்களாய் அமையும்:

- (1) சட்ட விதிகள்.
- (2) கல்வெட்டுக்கள்.
- (3) கணித விஞ்ஞானச் சூத்திரங்கள்.
- (4) ஒரு நூலாசிரியரின் சொற்றெடுக்கள் உள்ளவாறே அமைதல்.
- (5) மிக நுண்ணிய கருத்துக்கள் சில சொற்களிற் செறிந்து கிடத்தல்.

ஒரு நூலிலிருந்து நேர்மேற்கோளை எடுத்தானும்போது மூலத்திலுள்ளவாறே பந்திகளோ, சொற்களோ, சொற்குறியீடுகளோ, அன்றி எழுத்துக்களோ அமைந்திருத்தல் மிகமிக இன்றி யமையாதது. எக்காரணங்கொண்டுந் திருத்தஞ்செய்வது கட்டுரையாசிரியருக்குப் பொருந்தாது. ஒருபெரும் புலவரின் நூலிலிருந்து மேற்கோளை எடுத்தானும்போது பொதுவாக மக்களாற் கைக்கொள்ளப்படும் பதிப்பைபயே உபயோகிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் உபயோகிப்பதிற் பிழைகள் நேரிடக்கூடும் எனக்காணும்போது குறிப்பிட்ட ஒருபதிப்பை உபயோகிக்கலாம். அத்தகைய இடங்களில் எந்தப்பதிப்பு உபயோகப்படுத்தப்பட்டதென்பதை அடிக்குறிப்புச் சுட்டவேண்டும்.

மேற்கோளினுள் இடைச்செருகல் :

நேர்மேற்கோள்களைல்லாம் மூலத்திலுள்ளவாறே குறிக்கப்படவேண்டுமாகையாற் கட்டுரையாசிரியர் தாம் திருத்தும் எப்பிழையும் மிகத்தெளிவான முறையில் எழுதுதல் வேண்டும். மேற்கோளினுள் எவ்விடத்திற் பிழை திருத்தப்படுகிறதோ அவ்விடத்திற் பகர அடைப்புக் குறிக்குள் [] கட்டுரையாசிரியர் தாம் விரும்பும் மாற்றத்தைக் குறிக்க வேண்டும். எக்காரணங்கொண்டும் மூலத்தில் மாற்றத்தைச் செய்வது தவறு. மேற்கோளில் எழுத்துப் பிழையைக் காணும் போது அது எங்ஙனம் திருத்தப்பட வேண்டுமென்பதைப் பின்வரும் உதாரணங்காட்டும்:

இங்ஙனம் மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பலவிதமாறுபாடு களைப் பற்றிச் சிந்தித்தால் தூர [ற] வை மேற்கொள்ள விழும்புவர் பலர். பட்டினத்தடிகளும் தாயுமானவரும் பாடிய பாடல்கள் தூர [ற] வின் பெருமையைக் காட்டுவன்வாகும்,

எழுத்துப்பிழையல்லாத வேறுபிழை நேரும்போது அப்பிழையைப்பற்றிப் பகர அடைப்புக்குறிக்குட் கட்டுரையாசிரியர் சில சொற்கள்மூலங் குறிப்பிடலாம். உதாரணம்:

இல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர் வர்ம்ந்த காலத் தடப்பற்றிப் பலரும் பலவிதமாகக் கூறுவர். ஆயினும் அவர் கி. மு. மூன்றாம் நாற்றுண்டில் வாழ்ந்தார் எனக் கூறுவோர் கூற்றும் கி. மு. நான்காம் நாற்றுண்டில் வாழ்ந்தார் எனக் கூறுவோர் கூற்றுமே இன்று கருத்திற் கொள்ளத்தக்கன. [பின்னையதையே ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.]

மேற்கோள்கள் மூலத்திலுள்ளவாறே ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையினுள் எடுத்தாளப்பட வேண்டுமாகையால், கட்டுரையாசிரியர் மேற்கோளின் எச்சொல்லியோ, சொற்றெடுரையோ தடிப்பெழுத்தில் எழுதும்போது அல்லது கீறிடும்போது தாமே அவற்றைச் செய்தார் என்பதை வாசகர்க்கு உணர்த்தவேண்டும். தடிப்பெழுத்தோ கீரே மூலத்தில் அமைந்திருந்தாலும் தாம் அப்படியே கைக்கொண்டார் என்பதைக் கட்டுரையாசிரியர் உணர்த்துவது நல்லது; அல்லாவிடின் வாசகர்க்கு மயக்கம் ஏற்படலாம்.

மேற்கோளில் உள்ள தடிப்பெழுத்தைப்பற்றி அல்லது கீறிட்ட பகுதியைப்பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் வாசகர்க்கு உணர்த்தும்போது பின்வரும் முறைகளைக் கையாளலாம்:

- (1) தடிப்பெழுத்தில் உள்ள பகுதியை அல்லது கீறிட்ட பகுதியை அடுத்துப் பகர அடைப்புக்குறிக்குட் சுருக்கமாய்க் கூறலாம்.
- (2) மேற்கோளினுள் இடைச்செருகலை விரும்பாதபோது அடிக்குறிப்பிற் சுட்டலாம்.

மூலநாலில் உள்ள தடிப்பெழுத்துப் பகுதிகளோ கீறிடப்பட்ட பகுதிகளோ மூலவாசிரியர் முக்கியமெனக் கருதினுரென்பதையே காட்டுகின்றன. ஆனால், மேற்கோளாசிரியர் அப்பகுதிகளில் முக்கியத்துவத்தைக் காணுது வேறிரு சொற்களில் முக்கியத்துவத்தைக் கண்டால் நிச்சயமாகத் தாம் விரும்புஞ் சொற்களைத் தடிப்பெழுத்திலிட்டோ, கீறியோ

காட்டலாம். ஆனால், மூலநூலில் உள்ளனவற்றை நீக்கிவிட டுத் தாம் ஒன்றைப் புதிதாக நுழைக்க மேற்கோளாசிரி யருக்கு உரிமையில்லை. எனவே, இத்தகைய சூழ்நிலையில் இரு வரின் தடிப்பெழுத்துப் பகுதிகளையோ கீறிட்ட பகுதிகளையோ மேற்கோளானது காட்டவேண்டும். உரிய இடங்களிற் பகர அடைப்புக்குறிக்குள் இவை மூலத்தில் உள்ளன, இவை மேற்கோளாசிரியராவிடப்பட்டனவேனக் குறிப்பிடப்படவேண்டும். பின்வரும் மேற்கோளிற் காட்டப்பட்டவாறு இவை அமையும்.

அவரது கருத்துச் சரியானதாயின் எச்சொல் அண்டிரன் எனத்திஸ்ந்து நின்றதோ அச்சொல்லின் திரிந்த வடிவமே வடமொழியில் ‘ஆந்தர்’ என்று வழங்கும் சொல் என நாம் கருதலாம். அந்த மூலச்சொல் இன்னது என்று தெரிய வில்லை. அவ்வாரூயின் ஆந்திரர்கள் தமிழகத்திலிருந்து வடக்கே பரவியவர்கள் [இத் தடிப்பெழுத்துக்கள் மட்டும் எம்மாவிடப்பட்டவை] எனலாம். தமிழ் நாட்டின் பெரு வள்ளலாகிய அண்டிரன் என்பான் பெயரில் அந்தப் பழைய மூலச்சொல்லின் வடிவம் பிழைத்து நின்றது.

குறுகிய நேரமேற்கோள்:

மூன்று வரிக்குள் அடங்கும் மேற்கோளை ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறிக்குள் எழுதுதல் வேண்டும். உதாரணம்:

பழைய வரலாற்றுச் சான்றுன் அசோகர் கட்டளைகள் கூறும் செய்தியைவத்துக் கொண்டு நோக்கும்போது ஆய் நாட்டைப் பற்றித் தாலமி குறிப்பிடுவதன் கருத்தைப் பொருட்படுத்தாமலிருப்பது முற்றிலும் நெறி தவறியதும் பிறழு உணர்ந்ததுமாய செயலாகும். “அசோகருடைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் சாதீய புத்திரர் என்போரைப் பற்றிய குறிப்பு சங்க இலக்கியத்தில் யாண்டும் இல்லை” என்னும் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையின்கூற்று ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

மூன்று வரிக்குள் அடங்கும் மேற்கோள்களுள் ஒரு சில வற்றை மிக முக்கியமெனக் காணும்போது கட்டுரைத் தொடரிலிருந்து பிரித்துத் தாளின்மத்தியில் எழுதலாம். அப்படி எழுதும்போது இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறி வேண்டிய தில்லை. ஆனால் அப்பகுதி சிறிய எழுத்தில் எழுதப்படவேண்டும். நீண்டமேற்கோள்களை எழுதும் முறையை விளக்கக் காட்டும் உதாரணமே இதற்கும் பொருந்தும்.

நீண்ட நேர் மேற்கோள் :

முன்றுவரிக்கு மேற்பட்ட மேற்கோள்கள் கட்டுரைத் தொடரிலிருந்து பிரித்து வேறூக எழுதப்பட வேண்டும். அவை சிறிய எழுத்தில் அமையும். இங்கு எடுத்துக்காட்டுக்குறி வேண்டியதில்லை. ஆனால், மூலவாசிரியராற் குறிக்கப்பட்ட இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறிகளும் ஒற்றையெடுத்துக் காட்டுக்குறிகளும் மூலத்திலுள்ளவாறே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் அமையும். மேற்கோளானது தாளின் மத்தியிலே சிறிய எழுத்தில் எடுத்துக்காட்டுக்குறியின்றி எழுதப்படுவதால் மேற்கோளினுள்ளே வரும் எடுத்துக்காட்டுக்குறிகள் மாற்ற மெதுவுமின்றி அமையும். அல்லாவிடின் வாசகர் க்கு மயக்கமேற்படும். உதாரணம்:

சங்ககாலத்திலே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த பிறநாட்டவர்கள் யவனர் என்போர் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து வியாபார நோக்கமாக வந்து குடியேறியவர்களாவர். இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களைச் சங்க இலக்கியங்களிற் பரக்கக் காணலாம். பேராசிரியர் மகாவிங்கம் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

சங்க இலக்கியத்தில் வரும் மக்களின் உடல் அழகைப் பற்றிய செய்திக்கும் ‘யவன’ரின் உடலழகப்பற்றிய செய்திக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. இங்கு யவனரின் உடல் வலிமையின்மீது புலவரின் கருத்துச் சென்றுள்ளது. யவனர் தம் உடல் வலிமையின்மீது நிரம்பக் கருத்துச் செலுத்தும் இயல்புடையவர். அவருடைய கூருத்தை பறிந்து ஈண்டுப் புலவர் “வலிபுணர் யாக்கை வண்கண் யவளர்” என்று யவனரைப் பற்றிக் கூறுகிறார் எனலாம். கலைத்திறன் தோன்றக் கூறுவதுதமிழ் மரபிற்கு முற்றிலும் புதியதன்று. என்றாலும், அது புதுமுறையில் ஈண்டு வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.

செய்யுள் மேற்கோள் :

ஒரு செய்யுளின் ஒரு வரியையோ அரை வரியையோ மேற்கோளாகக் காட்டும்போது அதனை இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறிக்குட் கட்டுரைத் தொடரினிற் கூறலாம். இது போன்றே செய்யுளின் இரண்டு வரிகளையுங் கூறலாம். அங்குணங் கூறும்போது முதலாம் வரியின் முடிவிற் குத்துக்காற்

கோடு ஒன்று இடவேண்டும். உதாரணம்: “அகவிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப் | பகல்கான் ரெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி.”

செய்யுளின் இரண்டுவர்களை மேற்கோளாய்க் காட்ட விரும்புபவர் அவை கூறும் பொருளுக்கு மிக முக்கியத்துவங் கொடுக்க விரும்பினால், நீண்ட மேற்கோள்களை எடுத்தாலுவது போலத்தாளின் மத்தி யில் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக் குறி யின்றிச் சிறிய எழுத்தில் எழுதலாம். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட வரிகளைக் கட்டுரைத்தொடரின் புறத்திலே யே நீண்ட மேற்கோள்போன்று எழுத வேண்டும்.

‘செய்யுளின் வரி’ என்ற சொற்கீருடரால் யாம் சுட்டுவது நான்கு ஐந்து சொற்கள் கொண்ட செய்யுளடியையேயாகும். எண்சீர் அல்லது பதினாற்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தத் தின் ஓர் அடி பல சொற்கள் கொண்டுள்ளதாகவின் அதனைக் கட்டுரைத் தொடரின் வெளியே நீண்டமேற்கோளை எழுதுவது போன்று எழுதவேண்டும்.

அடிக்குறிப்பிற் குறிக்கப்படும் மேற்கோள்:

இரு சிறிய மேற்கோளை அடிக்குறிப்பில் எழுதும்போது கட்டுரையினுள் எழுதுவது போன்று எழுதவேண்டும். அது தாளின் மத்தியிற் சிறிய எழுத்தில் அமையும். நீண்ட மேற்கோள்கள் ஒருபக்க எல்லையைத் தாண்டுவனவாயின் அவற்றைப் பிற்சேர்க்கையிற் சேர்க்கவேண்டுமென்பதே நியதியாயினும், கட்டுரையாளர் சிலவேளை அடிக்குறிப்பிற் சேர்க்க விரும்புவர். இங்ஙனம் மிக அருகியே நீண்ட மேற்கோள். அடிக்குறிப்பிற் சேர்க்கப்படும். நீண்ட மேற்கோளைக் கட்டுரையினுள் எழுதுவது போன்றே அடிக்குறிப்பில் எழுத வேண்டும். ஆனால், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பந்தியையுடைய மேற்கோள் அடிக்குறிப்பில் எடுத்தாளப்படும்போது ஒவ்வொரு பந்தியின் தொடக்கத்திலும் கடைசிப்பந்தியின் இறுதியிலும் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக் குறியிடவேண்டும். கடைசிப் பந்தி தவிர்ந்த ஏனைய பந்திகளின் இறுதியில் இரட்டை எடுத்துக்காட்டுக்குறி யிடுதல் ஆகாது.

മേற്കോட്ടപകுതി നീക്കല്:

ஒரு நாலிலிருந்து நீண்ட மேற்கோளை எடுத்துக்கொள் ஞம்போது கருத்து மாறுபடாதெனக் கண்டால் மேற்கோளின் சில பகுதியை நீக்கி விடலாம். ஒரு பந்திக்குட்பட்ட பகுதியை நீக்கிவிடும்போது நீக்கப்பட்ட பகுதியின் இடத்தில் மூன்று புள்ளி (...) இட்டுக் காட்ட வேண்டும். ஒரு பந்தியை அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பகுதியை நீக்கி விடும்போது அதற்கு அறிகுறியாக ஒருவர் முழுவதுந் தாளின் இடப்பக்கமிருந்து வலப்பக்க முடிவுவரை புள்ளியிட்டுக் காட்ட வேண்டும்.

வசனத்தின் இறுதியில் மூன்று புள்ளியிடும்போது முற்றுப் புள்ளியுடன் சேர்ந்து நான்காக எண்ணப்படும்.

மேற்கோளின் முதலிலும் இடையிலும் ஒரு பந்திக்குட்பட்ட பகுதியை நீக்கிவிடுதற்கும் ஒரு பந்திக்கு மேற்பட்ட பகுதியை நீக்கி விடுதற்கும் பின்வருவது உதாரணமாக அமையும்;

...இலக்கியத்தின் பயன்கள் மிகப் பல. அவற்றுட் பிரதானமானது உலக வரலாற்றையே மாற்றியமைக்குந்தன்மை. அறிவியல் வளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஒம் பார்க்க. மனவளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களே வரலாற்றை மாற்றும் ஆற்றலுடையன.... கொடுமையும் வற்புறுத்தலுங் கொண்ட அரசியலமைப்பினாலும் சட்ட திட்டங்களினாலும் நிலையான சீர்திருத்தம் உண்டாகாது. உள்ளத்தின் ஆழத்திலே முளைவிட்டு வளர்ந்து செழிக்கும் இயற்கைச் சீர்திருத்தமே நிலையானதும் பயனுள்ளதுமாகும். எனவே உயரிய சமுதாய மலர்ச்சியை யுண்டாக்க வல்லது இலக்கியம்.

மக்களது சிந்தையில் வளர்ந்த எண்ணங்களையும் வாழ்க்கை முறையையுங் காட்டுவதே உண்மை வரலாறு. இந்திலையில் தமிழிலக்கியங்கள் உண்மைச் சரித்திரங்களாகத் தமிழினத்தின் எண்ணப் போக்கையும் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

IV. அடிக்குறிப்பு

ஒர் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதுவதற்கு மூலமாயிருந்த ஆதாரநூல்கள், கட்டுரைகள் என்பனபற்றிய குறிப்புக்களே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்குப் பெருமதி பைப் கொடுப்பன வாயும் ஆராய்ச்சியாளரின் நேர்மையைப் புலப்படுத்துவன வாயும் அமைகின்றன. கட்டுரையில் வலியுறுத்தப் பெறுங் கருத்துக்கள் முடிபுகள் பற்றிய மேற்கோள்கள் கட்டுரையில் இடம்பெறுவது இன்றியமையாதது. பிற நூலிலிருந்து மேற்கோள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது ஆராய்ச்சியாளர் அந்நூலாசிரியருக்குத் தாம் கடமைப்பட்டுள்ளமையை வாச கருக்கு உணர்த்த வேண்டியவராகிறார். அங்குனம் உணர்த்து மிடங்கள் கட்டுரையினுள்ளோ அன்றி அடிக்குறிப்பிலோ அமையும்.

அடிக்குறிப்புக்களின் நோக்கம் மேற்கோள்நூல் விபரந் தருவதாகும். அதனுடன் கட்டுரையினுட் கூறுங் கருத்துக்கு ஆதரவு தருவதுங் கருத்தை விரித்து விளக்குவதுமாகும். அடிக்குறிப்பு வரையும்போது ஒருவர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுவது யாதெனில் அடிக்குறிப்பின் மூலம் விளக்குங் கருத்துக்கள் கட்டுரையினுள் வரவேண்டியவையா அல்லவா என்பது. கட்டுரையினுள் வரவேண்டிய கருத்தாயின் அங்கு ஒன்றுபட்டு இணைந்து நிற்கவேண்டும். மற்று, தேவையற்ற அடிக்குறிப்புக்கள் அடிக்கடி வரையப்படுமாயின் அவை வாச களின் கவனத்தை வேறுவகைகளில் ஈர்த்துவிடும். மேற்கோளாசிரியரின் பெயர், நூலின்பெயர் வெளியீடுபற்றிய விபரங்கள் எல்லாம் கட்டாயமாக அடிக்குறிப்புக்குரியவையாகும். ஆனால் மேற்கோளாசிரியரின் பெயரோ நூலின் பெயரோ ஆராய்ச்சிக்கு அவசியந் தேவையெனக் கானும்போது அவை கட்டுரையினுட் சுட்டப்படலாம். மேற்கோளாசிரியரின் பெயரை அறிவது வாசகருக்கு முக்கியமான்றெனக் கானும் போது கட்டுரையினுள் ‘என்பர் ஒர் ஆசிரியர்’ எனவும் ‘ஒர் ஆராய்ச்சியாளரின் கருத்துப்படி’ எனவுங் கூறிவிட்டு அவரைப்பற்றிய விபரத்தை அடிக்குறிப்பினுட் சுட்டலாம்.

அடிக்குறிப்பினதுதேவை யாதென்பதைக் கீழே தரப்பட்டுள்ளனவற்றினின்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். எவ்வடிக்கு றிப்பும் ஒரு முக்கிய தேவைகொண்டே சுட்டப்பட வேண்டும்.

அடிக்குறிப்பின் தேவைகள் நான்கு

- (1) கருத்துச் சான்று காட்டல்: எல்லோராலும் நன்றாய்த் தெரிந்திரா விடயங்கள் சான்றுகாட்டியே நிருபிக்கப்படவேண்டும். இச்சான்று, கட்டுரையினுள்ளோ அடிக்குறிப்பிலோ அன்றி ஈரிடத்திலுமோ காட்டப்படலாம். இக்கருத்துச் சான்றுக்கு உதவியாகக் கட்டுரையாளர் கொள்ளும் மேற்கோள் பற்றிய அடிக்குறிப்பு இரு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும். ஒன்று, கட்டுரையாளரின் மேற்கோள்கள் சரியானவையா என்பதை மேற்கோள்நால்களிற் கேட்க அறிந்துகொள்ள ஏதுவாயிருக்கும். இரண்டு, கட்டுரையாளர் சுருக்கிக்கூறும் விடயங்களை விரித்து ஆராய்ந்தறிய முற்படுவோருக்கு அடிக்குறிப்புக்கள் மேற்கோள்நா களின் வழிப்படுத்தும்.
- (2) நன்றிநிலை: பிறிதொரு நூலிலிருந்து பெற்ற முடிபுகளையோ மேற்கோள்களையோ கருத்துக்களையோ கட்டுரையினுட் சுட்டும்போது அவை அடிக்குறிப்பின் மூலந் தெரிவிக்கப்படவேண்டும். பிற நூலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும்போதோ, பிறநூற் பகுதிகளைத்தழுவி எழுதும்போதோ, அன்றி அவற்றின் சுருக்கத்தைவரையும் போதோ அடிக்குறிப்பிடவேண்டும். பிற ஆசிரியருக்கு நன்றி தெரிவிப்பதையே அடிக்குறிப்பு மறைமுகமாகக் காட்டுகிறது. சாதாரணமான கல்வியறிவு பெற்ற வாசகர்கள் தம் பொதுவறிவுகொண்டு தெரிந்திருக்கும் கருத்துக்களை மேற்கோட்ட சான்றுகாட்டி நிருபிக்கவேண்டியதில்லை.
- (3) விரித்துக் கூறல்: ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள்ளும் அடிக்குறிப்பினுள்ளுங் கூறும் விடயங்கள் இவை

என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம். கட்டுரைக்கு இன்றியமையாத அமிசங்களுங் கட்டுரையில் வரவேண்டும். கட்டுரையின் போக்கிற்கும் நடைக்கும் குறம்பானவற்றை அடிக்குறிப்பிற் குறிப் பிடவேண்டும். விவாதத்திற்குரிய விடயங்களைக் கட்டுரையிற் சேர்த்தால் அவை கட்டுரையின் முக்கிய பாகத்தை நிரப்பிவிடும்; கட்டுரையின் வேகமுந் தடைப்படுவதற்குரிய ஏதுவாய்விடும். எனவே விவாதத்திற்குரிய நீண்ட பகுதிகளை அடிக்குறிப்பி னுட் சேர்ப்பதன்மூலங் கட்டுரையாளர் தாம் விரும்பியவற்றை விரித்துக் கூறுவதற்கு ஒர் இடத்தை வகுத்துக்கொள்ளுகிறார். அன்றியும் அவர் தாம் காட்டுஞ் சான்றுக்கு இன்றியமையாத காரணத்தைக் கட்டுரையினிற் சேர்த்துவிட்டுப் பிற துணைக்காரணங்களை அடிக்குறிப்பிற் சுட்டலாம்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையின் அமைதியும் போக்கும் வேகமுந் தடைப்படாத வகையில் விடயங்கள் கூறப்படவேண்டும். தடைப்படும் எனக்கண்டால் அவற்றையெல்லாம் அடிக்குறிப்பிற் சேர்த்தல் நன்று. கட்டுரையினிற் கூறப்படுவதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுபவை எவை என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்குக் கட்டுரையாசிரியருக்கு நிரம்பிய நுண்ணறிவு தேவை. இதுபோன்றே அதிமுக்கியமான விடயங்களை அடிக்குறிப்பினிற் கூறுவதும் ஒரு பெரிய தவறுக்கும்.

- (4) கட்டுரையின் ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்தல்: கட்டுரையின் முன்பின் பாகங்களைச் சுட்டுங் குறிப்புக் களையும் பிற்சேர்க்கையிற் கூறப்படும் விடயங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களையுந் தெளிவுசுருதி அடிக்குறிப்பிற் சுட்டலாம். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குசேரநோக்கும்போது கட்டுரையினிற் பரந்துகிடந்த பொருள்களெல்லாந் தெளிதிற் புலப்படும். கட்டுரையின் ஒருமைப்பாட்டை யுணர்ந்துகொள்வதற்கு இவ்வடிக்குறிப்புக்கள் பேருதவியாயிருக்கும்.

அடிக்குறிப்பைச் சுட்டும் எண்கள்:

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் மேற்கோளை எடுத்தானும் போது அம்மேற்கோளின் இறுதிச்சொல்லின் இறுதி எழுத் தின் பக்கத்தில் உயர்வாக 1, 2, 3 முதலிய எண்களை இட்டு அடிக்குறிப்புத் தொடர்பு காட்டப்படவேண்டும். ஒரு வசனத்தின் முடிவிலே அடிக்குறிப்புத் தொடர்பு சுட்டப்பட வேண்டுமாயின் முற்றுப்புள்ளியின் பின்னாகத் ‘தொடர்பு எண்’ இடப்படவேண்டும். உதாரணமாக ... என்பர் திருவன்னவர்.¹ என எழுதவேண்டும். சொல்லுக்கும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண்ணுக்குமிடையே இடைவெளியிருத்தல் கூடாது. இவ்வடிக்குறிப்புத்தொடர்பெண் இட்டபின்னர் முற்றுப்புள்ளியோ வேறு எதுவிதகுறியோ இடவேண்டிய தல்லீல்.

வாசகாரின் எண்ணக்கருத்தைத் தடைப்படுத்தாவன்னம் அடிக்குறிப்புத்தொடர்பெண் பெரும்பாலும் வசனமுடிவில் இடப்படுவது உத்தமம். அங்ஙனம் வசனமுடிவில் இடுவதாற் கருத்துமாறுபாடு உண்டாகலாம் என உணரும்போது வசனத்தின் குறிப்பான இடத்தில் இடலாம். கட்டுரையினுள் மேற்கோளாசியின் பெயரின் பின்னேயோ மேற்கோள் நூற்பெயரின் பின்னேயோ எண்ணை இடுவதும் ஒரு வழக்கம்; கூடுமானவரை வசனத்தின் இறுதி¹ ல் இடுவது நன்று.

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையின் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திற்குஞ் சுட்டு எண்கள் முதலிலிருந்து தொடர்பாயிருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாக, மூன்றும் அத்தியாயத்திலேவரும் மேற்கோள்களுக்கு அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் சுட்டும்போது 1, 2, 3 என்ற முறைப்படி இடவேண்டும். இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதி அடிக்குறிப்பெண் 14 என வந்தால் அடுத்த நான்காம் அத்தியாயத்தின் முதலாவது மேற்கோளைச் சுட்டுவது 1 ஆக இருக்கும்; பின் 2, 3 எனத்தொடரும். இவ்விதமே ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் புறஃபான பிண்டமாக அமையும்.

கட்டுரையின் ஒவ்வொருபக்கத்திலும் வரும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண்களை, 1, 2 என மாற்றி எழுதுவது தவறு-

உதாரணமாக ஜந்தாம் பக்கத்தில் இரண்டு எண்களை இடவேண்டுமாயின் 1, 2 என இட்டுவிட்டு, ஆரும் பக்கத்தில் மறுபடியும் 1, 2 எனத் தொடங்குவது கூடாது; 3, 4 எனத் தொடரவேண்டும். கட்டுரையின் ஒவ்வொர் அத்தியாயமும் தனிப்பட்ட தொகுதியாகும். இதற்குத்தக எண்களும் தொடர் பாயிருத்தல் வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை முழுவதற்கும் அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் ஒரே தொடராய் இடுவதும் நன்றன்று. ஒவ்வொர் அத்தியாயத்திற்கும் தொடர்பாய் இருத்தலே நன்று. ஏனெனில் ஒவ்வொர் அத்தியாயத்தையும் தனிப்பட்ட முறையில் அச்சுக்குக் கொண்டுவரவோ சஞ்சிகைகளில் வெளியிடவோ இஃது உதவியாயிருக்கும்.

அடிக்குறிப்பின் தொடர்ச்சி:

சிற்சில வேளைகளில் அடிக்குறிப்பை ஒருபக்கத்திற் கிடைக்கின்றோம் எழுதிவருகையில் இடம்போதாதெனக் கானும் போது அதனை மறுபக்கத்திற் கிடைக்கின்றது எழுதலாம். அப்படி எழுதும்போது அடிக்குறிப்புக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் மேலிருந்து எழுதவேண்டும். ஏனைய அடிக்குறிப்புக்கள் அதன் பின்னேயே வரவேண்டும். இங்ஙனம் அடிக்குறிப்பைத் தொடர்ச்சியாக மறுபக்கத்தில் எழுதும்போது முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில் முன்பக்கத்தின் கடைசி வசனத்தை முடிக்காது அதனை இடையில் நிறுத்தித் தொடர்ச்சியை மறுபக்கத்தில் எழுதவேண்டும். இவ்விதம் எழுதினால் வாசகர்கள் அடுத்த பக்கத்தைத் தொடர்ந்து படிப்பர். அல்லாவிடின் வசனம் முற்றுப்பெற்றதெனவனர்ந்து மறுபக்கம் பாரார். இம்முறையைத்தவிர, வேறேதாவது குறிப்புமூலம் வாசகரின் கவனத்தை அடுத்தபக்கத்திற்கு ஈர்க்கும் முறை ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையில் விரும்பத்தக்கதன்று.

அடிக்குறிப்பின் தொடர்ச்சி எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்பதற்குப் பின்வருவது உதாரணமாய் அடையும். 1

1 இங்ஙனங் கண்டெடுக்கப்பட்ட இறையளாகப் பொருள் என்னும் தூல் திட்புட்பஞ் செறிந்து பரந்த தோல்காப்பியப் பொருளிலக்கணாக் கருக்கமாய். அவ்விலக்கணப் பொருளைத் தெளித்துக்கூடும் பெற்றி கண்டே, பாண்டி மன்னன் அதனை வழங்குவித்தற்

இரே விடபத்திற் பல அடிக்குறிப்புக்கள் :

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையினுள் ஒரு விடயத்திற்குப் பல மேற்கோளாடிக்குறிப்புக்களை இடவேண்டின் அவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து எழுதலாம். அங்ஙனம் அடிக்குறிப்புக்களைத் தொடர்ந்து எழுதும்போது முற்றுப் புள்ளி களை இடையில் இடா து அரைமுற்றுப்புள்ளிகளையே (;) இடவேண்டும். கட்டுரையினுள் 4-வது அடிக்குறிப்புத் தொடர்பெண் இடப்பட்டால் அதன் கீழ்வரும் பல மேற்கோட் சுட்டுக்கள் அடிக்குறிப்பிற் பின்வருமாறு எழுதப்பட வேண்டும்: ⁴

அடிக்குறிப்பிற் பயின்றுவருஞ் சில குறியீடுகள்

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையின் அடிக்குறிப்பிற் பயின்றுவருஞ் சில சொற்குறியீடுகளைப்பற்றி அறிதலும் அவசியமாகும். தெளிவு கருதியுஞ் சொற்சருக்கங் கருதியும் இவை உபயோகப்படுத்தப்படும். இவற்றை உபயோகிப்பதனால் வாசகர்க்கு மயக்கமேற்படுமெனக் கருதினால் அத்தகைய இடங்களில் நீக்கப்படலாம்.

மேற்படி: ஒரே நூலிலிருந்து பல மேற்கோள்களை எடுத்தாரும்போது அந்நூலைப்பற்றிய விவரணத்தைப் பல முறை அடிக்குறிப்பிற் சுட்டவேண்டியதேவை ஏற்படுகிறது. அங்ஙனஞ் சுட்டின் கூறியதுகூறல் என்னுங் குற்றத்தின்பாறபடும். இதனைத் தவிர்ப்பதற்காக நூலின் விவரணம் ஒருமுறை மட்டுமே அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்படுகிறது. பின்னர் நூலின் அதே பக்கத்தை இன்னுமோர் அடிக்குறிப்புச் சுட்டும்

பொருட்டு அதற்கொரு நல்லுரை கானுமாறு புலவரை ஏவினான். ஒரு நூலுக்குப் பலர் உரை வகுக்குங்கால் அப்பலகுரையும் ஒன்றேரூபான்களும் வாமலிருத்தல் எங்கும் நிகழும் இயற்கை நிகழ்ச்சியோம். இனி அவ்வரைகள் பலவற்றுள்ளால் சிறந்ததொன்றினாத் தெரிந்தெடுத்தல் பேர்நிவ வாய்ந்த சாள்ரேர்க்கு எவிதிற் கைகூடுவதேயாகவும் இதன் பொருட்டுத் தெய்வத்தன்மை மிகக் கூர் ஊமைப்பின்னோயினுதவியைத் தேடினாரென்றல், பின்வந்த புராண காலத்தவர் கட்டினிட்ட கதையேயாகுமல்லாமல், உண்மைப் பேர்நிவு சான்ற சங்கப்புலவர் குழாத்திற்குச் சிறிதும் அடாது.

மறைமலையடிகள், மாணிக்கவாசகர் வரலாறுக் கரலமும், இரண்டாம் பாகம், [சென்னை: சைவகித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1958], பக. 773.

⁴ ர. பி. சேதுப்பிள்ளை, தமிழ்நபம் [சென்னை: ஈசுவரித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1946] பக. 136-44; தெ. பொ. மீனுட்சிகந்தரம், தமிழ்ப் பெருங்குடிகள் [சேலம்: தமிழ்நூற்பதிப்பகம், 1958,] பக. 23-34; மு. வரதாசன், "தமிழ்க் கண்ட பொருண்மரபு" கலைக்கத்திர், 3: 26-43; வைகாசி, 1955, [அல்லது 3, வைகாசி, 1955] 26-43.]

போது மேற்படி. என்ற சொற்குறியீட்டைமட்டும் எழுதுதல் போதுமானது. இச் சொற்குறியீட்டின் கீழே கீறிடப்படவேண்டும்; அல்லது அது தடித்த எழுத்திலெழுதப்படல் வேண்டும். அதேநூலின் வேறு பக்கங்களை அடிக்குறிப்புச் சுட்டுமேபோது மேற்படி. என்ற சொற்குறியீட்டையடுத்துப் பக்கங்கள் குறிப் பிடப்பட வேண்டும். இவற்றிற்கு உதாரணமாகப் பின்வருவன் அமையும்.

¹ டா. பி. சேதுப்பிள்ளை, ஊரும் பேரும் (சென்னை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ், 1956) பக். 289.

² மேற்படி.

³ மேற்படி. , பக். 310—11

இரே நூலைப்பற்றிய அடிக்குறிப்புக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றுக் கூராய்ச்சிக் கட்டுரையின் ஒரு பக்கத்தில் வரும்போதுதான் மேற்படி. என்ற சொற்குறியீட்டை எடுத்தாள்ளாம் என்ற நியதியில்லை. பல பக்கங்களின் பின் னரும் இச்சொற் குறியீட்டை எடுத்தாள்ளாம். ஆனால் அவற்றின் இடையே வேறு நூலைப்பற்றிய அடிக்குறிப்பு வருதல் ஆகாது. பல பக்கங்களை வாசிக்கும் ஒருவர் தம் ஞாபக சத்தியின் உதவிகொண்டு மேற்படி. என்ற சொற்குறியீடு எதனைச் சுட்டுகிறது என உடனே தெரிந்துகொள்ளுதல் முடியாமையான் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நூற்பெயரை மட்டுமோ அன்றி மேலுஞ் சிறிது கூடிய விவரணத்தையோ அடிக்குறிப்பிற் சுட்டிவிடுதல் தவறில்லை.

எடு. நூல். (எடுத்தாளப்பட்ட நூல்)

இரே நூலைப்பற்றிய அடிக்குறிப்புக்கள் பல ஒன்றன்பின் ஒன்றுக் கூடுதலாக மாறி மாறி வருமேயானால் நூலின் பெயரையும் வெளியீட்டு விபரங்களையும் நீக்கிவிட்டு அவற்றிற்குப் பதிலாக எடு. நூல். என்ற சொற்குறியீட்டை எடுத்தாள்ளாம். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நூலாசிரியரின் சொந்தப்பெயர் அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்படவேண்டும். அப்பெயரையடுத்து எடு. நூல். என்ற சொற்குறியீடும் அதனையடுத்து நூலின் பக்கமுங் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும். இவ்விளக்கங்களைக்கொண்டு வாசகர்கள் அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப் பட்ட பொருளை விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

எடு. நூல். என்ற சொற்குறியீட்டை எவ்வாறு எடுத்தால் வேண்டும் என்பதற்குப் பின்வருவன உதாரணமாய் அமையும்.

4 எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, தமிழ் பண்பாடு [சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம், 1951], பக். 19-20.

5 மஹமலையடிகள், மாணிக்கவாசகர் வரலாறுக் காலமும், இரண்டாம் பாகம் [சென்னை: சௌ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம், 1958], பக். 76.

6 வையாபுரிப்பிள்ளை, எடு. நூல், பக். 96.

7 மஹமலையடிகள், எடு. நூல், பக். II7 - 8.

8 மேற்படி.

நூல் விவரணத்தைக் குறிக்கும்போது அவதாரிக்க வேண்டிய சில விதிகள்:

(1) மேற்கோள் எந்நாலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்பதை அடிக்குறிப்புத் திட்டவட்டமாகக் கூற வேண்டும், ஆராய்ச்சியாளர் ஒரு நாலிலிருந்து மேற்கோளைத் தாமாக எடுக்காது பிற்கொர் ஆசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டதைக் கண்டு அந்நாலிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுதலும் உண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அடிக்குறிப்பு இருநால் விபரங்களையுஞ் சுட்டவேண்டும். இதுவே நீதியும் நேரமையுமாகும். உதாரணமாகப் பின்வருவதைக் கொள்ளலாம்.

9. மு. இராகவஜயங்கார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி [சேலம் தமிழ்ப்பதிப்பகம், 1940-பக். 163, கூறும் மூலநூல் வளையாபதி] [சென்னை: பாரி நிலையம், 1927], பக். 165.

(2) அடிக்குறிப்பிலோ மேற்கோள்நூற்பட்டியலிலோ மேற்கோளாசிரியரின் பட்டப் பெயரைச் சுட்டு வது தவறு. கட்டுரையினுள் ஓரிரு இடங்களில் மட்டுந் தெளிவு கருதி, கலாநிதி, பண்டிதர், பேராசிரியர் முதலிய சிறப்புப் பெயர்களை எடுத்தாள்ளாம். மேற்கோளாசிரியரின் இயற்பெயரையுடைய இன்னேருவர் அவர்போன்று பிற்கொரு துறையில் மிக்க புகழ் பெற்றவராய் இருந்தால், அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் வாசகர் மயக்கவுணர்வின்பாற்படாதிருக்கவேண்டுமெனக் கருதின் சிறப்புப்பெயரை இயற்பெயரின் முன் எடுத்தாள்ளாம்.

V மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

ஆராய்ச்சிப் பொருளுடன் தொடர்புகொண்ட நூல்களின் விபரத்தைக் கூறுவதே மேற்கோள் நூற்பட்டியலாகும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் எடுத்தாண்ட மேற்கோள்கள் சுட்டும் எல்லாநூல்களும், கட்டுரையை எழுதுவதற்கு உதவியாயிருந்த பிறநூல்கள், சஞ்சிகைகள், அகராதிகள் என்பன வற்றின் பெயர்விபரங்களும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலில் அடங்கும்.

அடிக்குறிப்பும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலும்:

அடிக்குறிப்பின் தேவைக்கும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலின் தேவைக்குமுள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிந்துகொள்ளல் அவசியம். கட்டுரையிற் கூறப்படுந் தனிப்பட்ட கருத்துக்களின் சான்று காட்டலே அடிக்குறிப்பின் நோக்கம்; மேற்கோள் எங்கிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுவது அடிக்குறிப்பு. ஆனால், மேற்கோள் நூற்பட்டியலானது அடிக்குறிப்பிற் சட்டப்பட்ட நூல்களதும் சஞ்சிகைகளதும் முழுவிபரத்தையுங் கொடுக்கும். ஒருநூல் பலதொகுதிகள் கொண்டதாயிருப்பின், எந்தத் தொகுதியிலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்பட்டதென்பதை மட்டுமே அடிக்குறிப்புச் சுட்டும். தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை முதலிய விபரங்களை மேற்கோள் நூற்பட்டியல் சுட்டும்.

ஓர் ஆராய்ச்சிநூல் மேற்கோள் நூற்பட்டியலைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்பட்டியலில் நூல்களின் விபரங்கள் அனைத்துந் தரப்படுமாகையால் அடிக்குறிப்பு அவையனைத்தையுஞ் சுட்டவேண்டியதில்லை. நூலின் பெயர் தவிர்ந்த ஏனைய அமிசங்கள் அடிக்குறிப்பில் மிகக் குறைக்கப்படலாம்; ஆனால் ஒரு சஞ்சிகையில் வெளியிடுதற்கென எழுதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று சேர்க்கப்பட-

வேண்டியதில்லை; அங்ஙனஞ் சேர்க்கப்படாதவிடத்து, அடிக்குறிப்பு மேற்கோள் நூல்களின் முழுவிபரத்தையுங் கொடுக்க வேண்டும். உயர்தரதேர்வுகளுக்கென எழுதும் நீண்ட ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ஒன்று கொண்டிருப்பது மிக நல்லது.

வாசகர்கள் அடிக்குறிப்பிற் சுட்டப்பட்ட நூலைப்பற்றி அறியவிரும்பின் மேற்கோள் நூற்பட்டியலைப் புரட்டப் பூரண விபரமுந் தெரியவரும்.

நூல்கள் அடிக்குறிப்பிலும் மேற்கோள் நூற்பட்டியலிலும் கூறப்படும் வகையைப் பின்வரும் ஈர் உதாரணங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அடிக்குறிப்பு: சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்க்கைமுறை (சென்னை: பாரி நிலையம், 1948), பக. 117.

மேற்கோள் நூற் தாமோதரம்பிள்ளை, சி. வை. சங்ககாலத் தமிழர் பட்டியல்: வாழ்க்கைமுறை. சென்னை: பாரி நிலையம், 1948. 321 பக்கங்கள்.

அடிக்குறிப்பு: சு. இராமசாமிப்புலவர், தமிழ்ப்புலவர் வரிசை (மதுரை: கலையக வெளியீடு, 1942), 11, 167; V, 16-21.

மேற்கோள் நூற் இராமசாமிப்புலவர், சு. தமிழ்ப்புலவர்வரிசை: பட்டியல்: 12 தொகுதி. மதுரை: கலையக வெளியீடு, 1942.

பட்டியல் தயாரித்தல்:

ஆராய்ச்சிநூல்களின் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் மிக நீண்டிருக்குமாகையால் அது பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஒம் (1) நூல்கள்.

(2) சஞ்சிகைகள்.

(3) பத்திரிகைகள்.

(4) அசராதிகள்.

ஆராய்ச்சிநூல்களுட் சில, ஒரு காலத்தெழுந்த நூல்கள் பலவற்றை மூலாதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்படுமாகையால் அத்தகைய ஆராய்ச்சி நூல்களின் மேற்கோள் நூற் பட்டியல் நூல்கள் மூல நூல்கள், பிறநூல்கள் என்ற இரு வகைப் பிரிவினையுடையனவாய் வகுக்கப்பட வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் மேற்கோள் நூற்பட்டியல் இருபத்தைந்துக்குக் குறைந்த நூல்களைக் கொண்டிருப்பின் அப்பட்டியல் நூல்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், அகராதி கள் என்ற உட்பிரிவைக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. எல்லாம் ஒன்றங்கீழ் ஒன்றாக எழுதப்படலாம்.

பட்டியல் எழுதும் முறை:

மேற்கோள் நூற்பட்டியல் தயாரிக்கும்போது முக்கிய மாகக் கவனிக்கவேண்டியது நூலாசிரியரின் பெயர் முதலில் வரவேண்டும் என்பது. முதலாவது பெயர் அகரவரிசையிற் ரெட்டங்கிச்செல்லவேண்டும். தமிழ் நெடுங்கணக்கு முறையே பட்டியலில் அமையவேண்டும். உ. ம்.

அப்பாத்துரை, ச. வே. —

அரவிந்தன், க. —

அழகேசன், இரா. —

ஆறுமுகம், சி. க. —

கார்த்திகேச, வி. —

மதியாபரணம், க. —

கந்தையா சுப்பிரமணியம் என்ற பெயரை எழுதும்போது சொந்தப் பெயராகிய சுப்பிரமணியம் என்பதையே முதலில் எழுதவேண்டும். சுப்பிரமணியம், கந்தையா என அஃது அமையும். ஒரே நூலாசிரியர் எழுதிய இரண்டு மூன்று நூல்களைப் பட்டியலிற் குறிப்பிடும்போது ஆசிரியரின்பெயரை ஒருமுறை எழுதினால் போதும். இரண்டாம் முறையும் மூன்றாம் முறை யும் பெயரிருக்கவேண்டிய இடத்தில் ஒரு நீண்ட கீறு இடப் படவேண்டும். இந்நூலாசிரியர் இன்னொருவரோடு சேர்ந்து எழுதிய நூலாயின் அவ்வாசிரியரின் பெயர் பின்வரவேண்டும்.

உ-ம்:

வரதராசன். மு. வ. மொழி நூல். சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1945.
230 பக்கம்.

இலக்கியவாராய்ச்சி. சென்னை: பாரி நிலையம், 1956. 364 பக்கம்.

தமிழ்மொழிவரலாறு. மதுரை: கலையக வெளி யீடு, 1956. 175 பக்கம்.

, சேதுப்பிள்ளை, ரா. பி. கடல் கடந்த தமிழர். சென்னை: பாரி நிலையம், 1960. 310 பக்கம்.

மேலே காட்டியவாறு மேற்கோள் நூற்பட்டியல் தயாரிக்கும்போது ஆசிரியர் பதிப்பாசிரியராய், தொகுப்பாசிரியராய் அல்லது மொழிபெயர்ப்பாசிரியராய் இருந்தால் அவர் பெயரின்பின் (பதி.), (தொகு.) அல்லது (மொழிபெ.) என எழுதவேண்டும். உ. ம்.

குமாரசவாமிப்புலவர், அ. (மொழிபெ.). சாணக்கிய நீதி வெண்பா. யாழ்ப்பாணம்: கலா நிலையம், 1912. 38 பக்கம்.

மேற்கோள் நூற்பட்டியலிற் பின்வருவன முறையே அமையவேண்டும். நூலாசிரியரின் பெயர், நூலின் பெயர், பதிப்பு, தொகுதி என், வெளியிட்ட இடம், வெளியிடுபவர், தேதி, நூலின் அளவு என்பன. மேலே காட்டிய உதாரணங்கள் இவ்வைப்புமுறையைக் காட்டுகின்றன.

மேற்கோள் நூற்பட்டியலில் நூல்களை எழுதும்முறைக்கும், சஞ்சிகை பத்திரிகை என்பனவற்றில் வருங் கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடும் முறைக்குஞ் சிறிது வேறுபாடுண்டு. கட்டுரையாசிரியரின்பெயர் நூலாசிரியரின்பெயர்போன்று முதலில் வரவேண்டும். கட்டுரையின் விபரங்கள் குறைக்கப்பட்டுப் பின்வருமாறு எழுதப்படலாம்:

சாமிநாதையர், உ. வே. “மணிமேகலையின் காலம்”,
கலைமகள், XXI (ஆவணி, 1946),
பக். 14-18.

நடராசா, சி. “தூதுப்பிரபந்த வளர்ச்சி”, கலைச்செஸ்வி
III (சித்திரை, 1962), பக் 28-36.

கட்டுரையாசிரியரின் பெயரிலே பத்திரிகைகளில் வெளியா
குங் கட்டுரைகளையும் மேலே காட்டியவாறு எழுதலாம்.
பத்திரிகைச் செய்திகளைக் குறிப்பிடும்போது பின்வருமாறு
எழுதவேண்டும்.

வீரகேசரி,(கொழும்பு) சித்திரை 7, 1963, பக் 6.
தினத்தந்தி, (சென்னை) ஆவணி 16, 1963, பக். 3.

VI உத்திகள்

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் எவ்வெக் குறைகள் அமையக் கூடாது, எவ்வெச் சிறப்புக்கள் அமையவேண்டும் என்பன பற்றி அறிவது அவசியம். ஆராய்ச்சிக்கு எப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதனைக்கூறும் முறையிலேயே அது சிறப்புறும். மேனுட்டு ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ச்சி நூலை எழுதும் முறை பற்றிக் கூறுவனவற்றை ஈராயிரம் வருடங்களுக்கு முன் ‘ஓல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார்’ மிக்க விளக்கமாகக் கூறிவிட்டார். அவரும் நன்னூலாசிரியர் பவணந்தியாரும் நூலின் இலக்கணங் கூறும்போது கூறிய பல உத்திகள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கும் பொருந்துவன வாகும்.

உத்தியென்பது நூலுக்கு எது பொருந்தும், எது பொருந்தாது எனக்கூறும் பண்பாகும். நூலின்கண்ணே பத்துவகைக் குற்றங்கள் பொருந்துதலாகாவெனத் தொல்காப்பியரும் பவணந்தியாரும் ஆனையிட்டுக் கூறுவர். அவர்கள் கூறும் ‘ஈரைங் குற்றம்’ ஆவன:

சிதைவெனப் படுபவை வகையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைப்படக் கூறல்
பொருளில் மொழிதன் மயக்கங் கூறல்
கேட்போர்க் கின்ன யாப்பிற் ரூதல்
பழித்த மொழியா னிமுக்கங் கூறல்
தன்ன ஞெருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினு மனங்கோ னின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

(தொல்காப்பியம்-மரபியல்-108)

குன்றக் கூறன் மிகைப்படக் கூறல்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
வழிஉச்சொற் புனர்த்தன் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றென்று விரித்தல்
சென்றுதேய்ந் திறுத னின்றுபய னின்மை
என்றிவை யீரைங் குற்ற நூற்கே.

(நன்னூல்-பெர்துப்பாயிரம்-12)

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையிற் பின்வருங் குற்றங்கள் பொருந்துதலாகா.

(1) கூறியது கூறல்: ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினுள் முன்னேருமுறை கூறியவற்றைப் பின் அத்தியாயங்களிற் றிருப்பித் திருப்பிக் கூறுதல் இழுக்காகும்.. இக்குறையைப் போக்குவதற்குச் செய்யவேண்டியது யாதெனிற் கட்டுரை எழுதி முடிந்தபின் முழுக்கட்டுரையையும் ஒருசேர வாசிக்க வேண்டும். அப்போது தவறுகள் புலப்படும். திருப்பித் திருப்பி வருஞ் சொற் கிரூடர்களையோ வசனங்களையோ நீக்கிவிடவேண்டும். எப்பொருளையாவது திரும்பவுங் கூறவேண்டுமெனக் கண்டால், ‘கூறிற்றென்றல்’ அல்லது ‘உரைத்தா மென்றல்’ என்னும் உத்தியைத் தலைக்கொள்ள வேண்டும். முன் எப்பக்கத்திற் கூறப்பட்டதென்பதை அடிக்குறிப்பிற் சுட்டிக்காட்டவேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை முழுவதும் படார்க்கையிடத்திலேயே எழுதப்படவேண்டுமென்பது விதி. முகவரையில் மட்டுந் தன்மையொருமைப் பெயர் வினை கூறலாம், கட்டுரையினுட் ‘கூறியது கூறலீ’த் தடுப்பதற்காக ‘யாம் முற்கூறியாங்கு’ என மட்டுந் தன்மைப் பன்மையிடத்திற் கூறலாம். இன்னுங் சிறப்பாகக் கூறவேண்டுமாகில், ‘யாம் முற்கண்டவாறு’ என வாசகர்களையும் உட்படுத்திக் கூறலாம்.

(2) மாறுகொளக் கூறல்: நீண்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதும்போது முன் அத்தியாயங்களிற் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளுக்கு மறுப்பானவற்றைப் பின் அத்தியாயங்களிற் கூறும் இயல்பு காணப்படுகிறது. இச் குறையுந் தவிர்க்கப்படவேண்டியது. கட்டுரை முழுவதையும் ஒருசேர வாசிக்கும்போது இக்குறைதென்படும்.

(3) குன்றக் கூறல்: சொல்லக் கருதிய பொருளை விளக்கமாகக் கூறுது குறைவுபடக் கூறுதலும் ஒரு குற்றமாகும்.

- (4) மிகைபடக் கூறல்: சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் ஆற்றல் அற்றவர்கள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைக் கூறும் அளவு தெரியாது பெருப்பித்துக் கூறுவர்.
- (5) வழூஷ் சொற் புணர்த்தல். இலக்கணமற்ற சொற்பிரயோகங்களின் மூலம் மொழிநடையின் அழகைக் கெடுத்தலும் ஒரு குற்றமாகும். செந்தமிழ்நடையில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதும்போது இக்குற்றம் பொருந்தாது.
- (6) மயங்க வைத்தல்: கட்டுரை எழுதுவரின் மனத்திலே தெளிவும் விளக்கமும் இல்லாவிட்டால் அவர் கூறுவன் சிற்சில வேலோகளில் வாசகரை மயக்க நிலையில் ஆழ்த்திவிடும். பலபொருள் சுட்டுஞ் சொற்பிரயோகங்களைக் கையாண்டாலும் வாசகர்க்கு மயக்க மேற்படும். இக்குறையைத் தவிர்ப்பதற்குச் செய்ய வேண்டியது யாதெனிற் பெரும்பாலும் இயற்சொற்களைக் கையாளவேண்டும்; திரிசொற்கள் விரும்பத்தக்கவையல்ல.
- (7) வெற்றெனத் தொடுத்தல் அல்லது பொருளில் மொழிதல்: ஏதாவது பயனின்றி வீணே பல சொற்களைக் கையாளல். பொருள்வெளிப்படையாகத் தோன்றவும் வீணே சொற்களைத் தொடுத்தல் ஒரு குற்றமாகும். இவ்விதமான வசன நடையைக் கையாளுவோரது கட்டுரையைப் படிக்கும் வாசகர்கள் ‘அங்கே (கட்டுரையில்) ஒன்றும் இல்லை’ என்பார்கள். இக்குறைவராது பாதுகாத்தல் ஆராய்ச்சியாளர் கடனாகும்.
- (8) மற்றொன்று விரித்தல்: இக்காலத்து வெளியாகும் பல நூல்களில் இக்குறை காணப்படுகின்றது. ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை தர்க்கரீதியாக எழுதப்படுவது. அங்கு உணர்ச்சிப் பிரவாகத்திற்கு இடமில்லை. எனவே கட்டுரையாளர் தாம் விரும்பியவற்றை யெல்லாங் கூறிவிடக் கட்டுரையைப் பயன்படுத்தி னால் மற்றொன்று விரித்தல் என்னுங் குற்றம் புதுந்து விடும்.

(9) சென்று தேயந்திருதல்: ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை எழுதத் தொடங்கிய காலத்திற் கட்டுரையாளரிடங் காணப் பட்ட சுறுசுறுப்பும் வேகமும் அதனை எழுதி முடிக்குங் காலத்தில் அவரை விட்டு நழுவி·விடுகின்றன. களைப்பும் மந்தமும் அவரைத் தலைக்கொள்ளலாற் கட்டுரையானது, போகப்போகச் சொன்னயம் பொருணயம் என்பனவற்றிற் குறைந்து காணப்படும். இக் குறைவராது தவிர்க்க வேண்டுமானால் கட்டுரையின் ஒவ்வொர் அத்தியாயத்தையுங் காலவிடையீடிட்டு எழுதல் வேண்டும். அப்படியாயின் புத்துணர்ச்சியும் சுறுசுறுப்பும் கைவரக் கட்டுரையாளர் சொன்னயம் பொருணயம் பொருந்த எழுதுவர்.

(10) நின்று பயனின்மை: கட்டுரையிற் சொற்கள் பல தேவையின்றிக் கையாளப்படுவதனால் அவை அங்கிருந்தும் எதுவித பயனையுஞ் செய்யா. ‘வெற்றெறனத் தொடுத்தல்’, ‘பொருளில் மொழிதல்’ என்பன போன்று இதுவுக்க் கட்டுரையின் அழகைக் கெடுத்து விடும்.

இப் பத்துவகைக் குற்றங்களும் இல்லாத கட்டுரையிற் பத்துவகை அழகு மினிரும். நூலுக்குப் பொருந்தும் பத்துவகை அழகு எனப் பவணந்தியார் கூறுவன் அனைத்தும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைக்கோ அன்றி ஆராய்ச்சி நூலுக்கோ மிகப்பொருந்தும்.

பத்தழு

சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்றேர்க் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஒசை யுடைனம் யாழுமுடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாகுத நூலிற் கழகெனும் பத்தே.

(நன்றால்—பொதுப்பாயிரம்—13)

(1) சுருங்கச் சொல்லல்: தேவைக்கு மேற்பட்ட சொற் களைப் பெய்து வசனங்களை எழுதாமை கட்டுரைக்கு அழகினைக் கொடுக்கும்.

- (2) விளங்க வைத்தல் : கருத்தைப் புலப்படுத்தலே எழுத்தின் பயனுதலின் விளங்கவைக்கும் ஆற்றலைக் கட்டுரையாளர் கொண்டிருக்க வேண்டும்:
- (3) நவின்னேர்க் கிளிமை : கரடு முரடான வசனங்களைக் கையாளாது, வாசிப்போருக்கு இன்பழுட்டத்தக்க இனிய நடையைக் கையாளுவது கட்டுரையாளரின் கடனாகும்.
- (4) நன்மொழி புணர்த்தல் : வசன நடைக்கு அழகைக் கொடுப்பது அதிலுள்ள செந்தமிழ்ச் சொற்களாகும். கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு ஏற்றசொல் எது என்பதை அறிந்து உபயோகிக்க வேண்டும்.
- (5) ஓசை உடைமை : தெளிவான இனிய ஓசை பெற்று அமைதியுடைத்தாய் வசனநடை அமைய வேண்டும். செய்யுளிற் காணப்படும் துள்ளல், தூங்கல் முதலிய ஓசைகள் வசன நடைக்குத்தவா.
- (6) ஆழம் உடைத்தாதல் : வெற்றெனத் தொடுத்தல் இல்லாத கட்டுரைகளிற் கருத்தாழங் காணப்படும். சொற் செறிவு, பொருட்செறிவு என்பன சரிவரப் பொருந்தப்பெறின் வசனநடை ஆழமுடையதாய்க் கருதப்படும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையிற் காணப்பட வேண்டிய பண்பு இதுவாம்.
- (7) முறையின் வைப்பு : கட்டுரையின் அத்தியாயங்களையும் உட்பிரிவுகளையும் பொருட்டொடர்புபெற முறையாக அமைத்தல். இம்முறை தவறுமாயின் கூறியது கூறல் முதலிய பல குற்றங்கள் உண்டாகும்.
- (8) உலகம் மலையாமை . கற்றேர்வழக்கொடு மாறு படா வழக்குடைய சொற் களைக் கையாண்டே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதுதல் வேண்டும். தேவையற்ற வேற்றுமொழிச் சொற்களும் கொச்சைச் சொற்களும் இலக்கியத்துட்புகின் அவை வாசகர்க்கு மலைவையுண்டாக்கும். எனவே செந்தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாளுவது கட்டுரைக்கு அழகைக் கொடுக்கும்.

- (9) விழுமியது பயத்தல் : மனித சமுதாயத்தின் அறி வைப் பெருக்குதலே ஆராய்ச்சியாளரின் நோக்கமாகையின் அவர்கருதிய பயனை வாசகர்கள் பெற வேண்டும். பலநால்களிற் கண்டவற்றைத் திரட்டிக் கூறுவதால் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை உருவாகாது. கட்டுரையாளரின் தனித்துவம் கட்டுரையிற் புலப்பட வேண்டும். தாமாக ஓர் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் ஆற்றலுள்ளோரே ஆராய்ச்சிக்கட்டுரையை எழுதுவர். அத்தகையோர் கூறுங் கூற்றுக்கள் விழுமியது பயப்பனவாகும்.
- (10) விளங்கு உதாரணத்து ஆகுதல் : கட்டுரையாளர் கூறுங் கொள்கைகளுக்கு உதாரணங்களும் விளக்கங்களுங் கட்டுரையிற் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பிற நான் மேற்கோள்கள் உதாரணங்களாய் அமையும். புவியியல் போன்ற துறைகளில் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை யெழுதுவோர் சிறிய விளக்கப்படங்களைக் கட்டுரையினுள் வரையலாம். பெரியனவற்றைப் பிற சேர்க்கையிற் சேர்க்கவேண்டும்.

VII. மொழிநடை

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை எழுதுவோர் கல்வியறிவு மிக்க வராயுந் தமிழிலக்கியப் பயிற்சியுடையவராயும் இருப்பர். ஆகையின் அவர் கையாளுந்நடை செந்தமிழ்நடை என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. செந்தமிழ் நடையென்றால் என்ன என்பது பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் அறிய விரும்புவராகையின் அதனைப்பற்றி ஆராய்தலும் அவசியமாகும்.

செந்தமிழ் என்பது செம்மை செய்யப்பட்ட தமிழ் எனப் பொருள்படும். இலக்கண வழுவின்றி எழுதப்படும் நடையே செந்தமிழ் நடையெனக் கூறினும் அமையும். மனிதன் சாதாரணமாகப் பேசும்போது ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பேசுவதில்லை. ஆனால் அவன் எழுதும்போதோ ஒவ்வொரு சொல்லையும் நுணுகி ஆராய்ந்தே உபயோகிக்கிறார்கள். எனவே, பேச்சு மொழி யினின்றும் சிறிது வேறுபட்ட இலக்கியமொழி தமிழ் மொழி யில் நிலைத்து வாழுகின்றது. நீண்ட வாழ்வினையுடைய பண்புபட்ட திருந்திய மொழிகளைல்லாவற்றிலும் இவ்வேறுபாடுகாணப்படுகிறது. தமிழ்மக்கள் கைக்கொள்ளும் இலக்கியமொழியே செந்தமிழ்மொழியாகும்.

செந்தமிழின் பண்பை வரையறுத்துக் கூறுவது முடியாத காரியமாகும். ஏனெனில் வரையறைக்குட்பட்ட மொழி நிலைத்து வாழ்வதில்லை. நிலைத்து வாழும் மொழி வரையறைக்குட்படாது. செந்தமிழென ஒரு மொழி யாண்டும் எவ்விடத்தும் இருந்ததில்லை. ஆனால் காலத்துக்குட்பட்ட காலம் வேறுபடும் மொழியின் செந்தமிழ்ப் பண்பை நிச்சயிப்போர் அவ்வக்காலங்களில் வாழும் கற்றறி புலவர்களே. இவர்கள் வரையறை செய்வதற்கு இவர்கள் கொண்டுள்ள அளவுகோல் இலக்கணவாசியர்கள் வகுத்துத் தந்த கொள்கைகளும் பேரிலக்கியங்களைப் படைத்த புலவர்கள் கையாண்ட மொழிநடையுமாகும். இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இருபதாம் நூற்றுண்டுச் செந்தமிழின் பண்பைப் பின்வருமாறு வகுக்கலாம்.

வீட்டு மொழிகளினதும் வேற்று மொழிகளினதும் ஆதிககத்துட்டன்னை அகப்படுத்திக்கொள்ளாததாயுங் கற்ஞோற்றுமூலதாயும் இலக்கணவமைதிபெற்ற தமிழ்க்கறுநல்லுலகத்தின் பொது மொழி செந்தமிழ்மொழியாகும்.

வீட்டு மொழிகள்:

வீடுகளிலே பேசப்படும் பேச்சமொழிகள் எனப் பொருள்படும். இப்பேச்சமொழிகள் ஊருக்கு ஊர், நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன. எனவே, தமிழில் ஆயிரக்கணக்கான பேச்சமொழிகள் உள் என்பது மொழிநூல் விற்பன்னர் கொள்கை. இப்பேச்சமொழிகளில் இலக்கியம் படைக்கப்பட்டால் அவ் விலக்கியங்கள் பலர்க்குப் பயன்படாததோடு நின்றுவாழும் சத்தியும் அற்றுவிடும். ஏனெனிற் பேச்சமொழி இலக்கிய மொழியைக் காட்டிலும் விரைவாக மாறியும் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் செல்வது. வீட்டுமொழிச் சொற்கள் இலக்கிய வழக்குப்பெற்ற பின்னரே அவை செந்தமிழ்நிலையை அடையும். ஆற்றல்மிக்க டுலவன் இலக்கியம்படைக்கும்போதே அவன் ஒரு சில பேச்சுச்சொற்களுக்கு இலக்கிய வாழ்வு அளிக்கிறுன். எனவே, அவனுணைக்குட்பட்ட பின்னரே பேச்சுச்சொற்கள் செந்தமிழ்ப்பண்பைப் பெறும் என்பது உலக இலக்கியவாசிரியரெல்லோருக்கும் ஒப்பமுடிந்த கொள்கை.

வீட்டுமொழிகளாகிய பேச்சமொழிகள் வரம்பு கடந்து இலக்கியத்துட்புகுத்தப்படுமாயின் அவை இலக்கிய மொழியிற்றம் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முற்படும்; அப்படியாயின் இலக்கண விதிகள் பல தகர்க்கப்படும். எனவே வீட்டு மொழிகளின் ஆதிக்கம் மிகக் குறைந்துள்ள மொழியே செந்தமிழாகும்.

வேற்று மொழிகள்:

உலகத்திலுள்ள எல்லாமொழிகளுந் தமக்கெனவுரிய சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டுள்ளனவாய் வினங்குவதனுலேயே அவை தனி மொழிகளாய் வாழுகின்றன. அவ்வாறே தமிழ் மொழியும் வாழுகின்றது. வடமொழியின் ஆதிக்கமும்

ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கமுந் தமிழ் மொழியின் சிற்சில பண்புகளை உருக்குலைத்தமையின் இவற்றின் ஆதிக்கத்துட்படாததே செந் தமிழ் என்பர் பலர். முப்பது முதலெழுத்தும் ஆய்தமாகிய சார்பெழுத்துங் கொண்டு எழுதப்படுவதே தமிழ் மொழியாகும். வடமொழி யெழுத்துக்களாகிய ஐ. ஷ, ஸ, கஷ முதலியன வற்றைச்சேர்த்து எழுதப்படும்மொழி செந்தமிழாகாது. ஏனெனில் அவை தமிழிற் புகின் தமிழிலக்கண விதிகள் அத்தனை யுந் தகர்த்தெறியப்படும். அப்படியாயின் தமிழும் வேற்று மொழியாய் மாறிவிடும்.

ஆங்கில மொழியின் வசனவமைப்பு முறை ஆங்கில ஆதிக்கம் பெற்ற காலத்திற் சிலராற்றமிழிற் புகுத்தப்பட்டது. ‘நான் போனேன் கோயிலுக்கு’ என ஆங் கி ல மரபுப்படி தமிழெழுதுபவருஞ் சிலருளர். வசனவமைப்பு ஒரு மொழியின் உயிர்நாடியாகும். எனவே ஆங்கில வசனவமைப்பு முறை தழுவிய தமிழ்நடை செந்தமிழாகாது.

தமிழ்மொழி தேவைகண்டவிடத்துப் பிற மொழிகளிலிருந்து சொற்களைக் கடன்வாங்குகிறது. ஆனால் அச்சொற்களைத் தன் பண்புக்கியைய உருமாற்றி இரண்டறக் கலக்கச் செய்கிறது. பிறமொழிச்சொற்கள் தமிழினுள் நுழைவதில் ஒரு குறையுமில்லை. ஆனால் அவை தமிழுருப் பெற்றே செந்தமிழ் நடையில் வாழுகின்றன.

கற்றேராற் றழுவப்பட்ட மொழி:

இலக்கண, இலக்கியப் பயிற்சியுடையோர் மொழியின் வாழ்விற் கண்ணுங் கருத்துமாவர். அவரே மொழியின் சுவையையும் அறிவர். இன்ன சொல் இலக்கியங்களில் வழக்குப் பெற்றது என்பதை அறிபவர் அவரே. எனவே, கற்றேராற் றழுவிக் கொள்ளப்படும்மொழி பெரும்பான்மையுஞ் செந்தமிழ் அமைதிக்குட்பட்டதாகவே யிருக்கும்.

இலக்கணவமைதிபெற்ற மொழி:

சொல்லமைப்பு, சொற்றேடரமைப்பு ஆகிய இரண்டுஞ் செவ்வனேயமைத் தமிழ்வசனம் இலக்கணவமைதி பெறும். மொழிக்கு முதலிலும், இடையிலும், ஈற்றிலும் நிற்கும்

எழுத்துக்கள் இவையெனவுணர்ந்து சொல்லை அமைக்க வேண்டும். அங்ஙனம் அமைத்த சொல்லின் உபயோகத்தை நன்கறிந்து இஃது இவ்விடத்திற்கு ஏற்றதா என்பதைத் தெளிந்த பின்பே வசனத்தில் அமைக்க வேண்டும். எழுவாய், பயனிலை விசேடன விசேடியங்கள் முறையாக அமைவது வசனம். தமிழ் மரபிற்கேற்றபடி சொற்றெழுதர் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

இக்காலத்திலே பலர் புணர்ச்சிவிதிகளை மீறி எழுது கின்றனர். தமிழ்மொழியின் ஆற்றலுஞ் சிறப்பும் சொற்களைப் புணர்த்தியெழுதும்போதே காணப்படுகின்றன. காலத்திற்கேற்றவகையில் எனிமை காணப்படலாம்; ஆனால், சொற்களைப் புணர்த்தி எழுதவேண்டியவிடத்தில் அங்ஙனம் எழுதாவிட்டாற் பொருள் வேறுபடும். உ-ம்: ‘யானை பாகன்’ என்பதற்கும் ‘யானைப் பாகன்’ என்பதற்கு மிடையே பொருள் வேறுபாடுண்டு. யானையின்பாகன் எனப் பொருள்படும்போது அது யானைப்பாகன் என்றே ஆகும். இவ்விதம் இலக்கண அமைதிபெற்று விளங்குவது செந்தமிழ்.

செந்தமிழ் மொழி:

சங்ககாலத்துச் சான்றேர் இலக்கியத்திற்குரியதாகப் பண்படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட மொழி; ‘காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கு ஏற்ப, வழுப்படா மைச் செய்வதோர் முறைமை’யினையுடையதாகிய இக்கால இலக்கியமொழி. ஈராயிரம் வருடங்களுக்குமேற் சமுதாயம் மாறிமாறிச் செல்லவும், தானும் சொற்களை வழக்கு வீழ்த் தியும் வாழ்வுகொடுத்துங் காலத்துக்கேற்ற முறைமை பெற்று வழுப்படாமைச் செல்வதாகியவிச்செந்தமிழே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாளராற் கைக்கொள்ளப்படவேண்டியது.

விழுமியது பயக்கும் பொருள் நலன் கனிந்து, பத்துவகைக்குற்றமும் நீக்கி, பத்துவகையழகுபெற்றுச் செந்தமிழ் நடையில் உலவும் ஆராய்ச்சிநூல் மக்களால் வரவேற்கப்படும்.

மேற்கோள் நூற்பட்டியல்

1. Barnard, Cyril C. Bibliographical citation. London: James Clarke & Co. Ltd, 1960. 20 pp.
2. Campbell, william Giles Form and Style in Thesis Writing Boston: Houghton Mifflin company, 1954. 114 pp.
3. Book, Lucyle, and Gaver, Mary Virginia. The Research Paper. New York: Prentice-Hall, Inc., 1953. 86 pp.

